

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXVII.

ČÍSLO 11

NOVEMBER 2019

Túžby

Putovanie relikvií - Spev v Chrenovci - Misie v Butkove - Agnus Dei
Hudba od Lukáša - Závist' v rodine - Rozhovor piataka - Snívať sen

Putovanie relikvií sv. Vincenta de Paul
v Prievidzi, 12. - 13. októbra 2019

Aj ja mám byť svätý

Čas beží rýchlo. Ani sme sa nenazdali a blíži sa k nám zima. Predchádza ju však ešte obdobie Dušičiek. A práve v tomto období by sme sa mohli zamyslieť nad našimi životmi. Kam smerujú? Ako sa nám v nich darí? Čo v nich chceme dosiahnuť?

V živote sa stretávame s rôznymi situáciami. Pomaly sa meníme, sme ovplyvňovaní našimi blízkymi, kamarátmi... No napriek všetkému chce každý človek niečo dosiahnuť, niečo dokázať. Môžeme to nazvať rôzne: predsavzatie, sen, túžba.

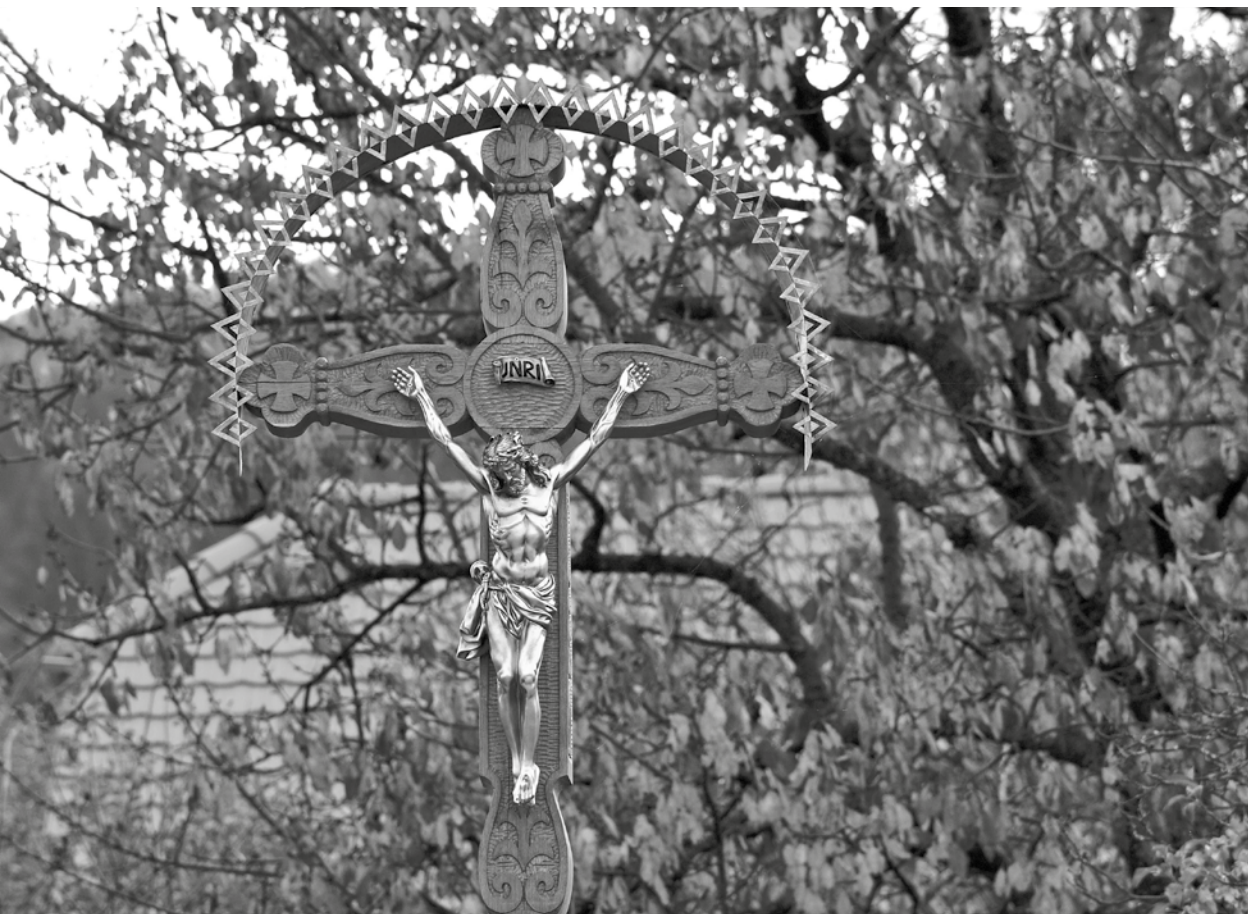
Ak máme nejakú túžbu, ideme za ňou, snažíme sa svoju túžbu zo všetkých síl dosiahnuť a naplniť. Túžbou každého kresťana by mala byť svätosť a mal by sa o ňu snažiť každý jeden deň. Nie je to jednoduché, no nie je to ani nemožné.

Pápež František nám svätosť priblížil vo svojej exhortácii *Gaudete et exultate* (O povolaní k svätosti v súčasnom svete):

„Všetci sme povolaní byť svätými tak, že budeme žiť s láskou a ponúkať vlastné svedectvo v zamestnaniach všedného dňa tam, kde sa každý nachádza.“ Každý z nás je povolaný byť svätým a mala by to byť pre nás aj najväčšia túžba, pretože práve ňou sa najviac približujeme k nášmu Stvoriteľovi, pretože práve vďaka nej žijeme alebo už tu na zemi.

Nech nás toto obdobie, ktoré prichádza, privedie bližšie ku svätosti, nech nám v tom pomáha Pán a nech si v tom vieme pomáhať aj my navzájom.

Dominik Kučera, kaplán

Sv. Vincent de Paul k nám zavítal s odkazom milosrdnej lásky

V piaristickom kostole si od 12. 10. do 13. 10. 2019 veriaci z Prievidze i celého okolia mohli uctiť relikvie sv. Vincenta de Paul. Relikvie do mesta dorazili v sobotu večer a boli tu prítomné i počas nedele. Požehnanie bolo znásobené slúžením štyroch svätých omší.

Jednu zo sv. omší celebroidal i P. Jaroslav Jaško CM – provinciál Slovenskej provincie vincentínov. V kázni vysvetlil, v čom spočíva úcta k relikviám. Najdôležitejšie pri nej nie sú samotné pozostatky svätých, ale uvedenie si pôsobenie Boha v živote konkrétneho svätca.

P. Jaško ďalej v kázni analyzoval liturgické čítania a vzťahoval ich na život svätca. Vyzdvihol dôveru sv. Vincenta de Paul v Božiu prozreteľnosť. Tá sa neskôr stala charizmou celej rehole. Uviedol i príklad pátra, ktorý v dôvere v Božiu prozreteľnosť so spolupracovníkmi zmenil život tisícov chudobných ľudí na Madagaskare. S láskavou naliehavosťou páter na záver

veriacich vyzýval: „Neodídme dnes len tak, ale zamyslime sa, čo konkrétne by sme mohli urobiť pre chudobných v našom okolí.“ V súlade s touto výzvou zazneli v nedeľu podvečer počas rozlúčky s relikviami i slová modlitby za chudobných v meste Prievidza, aby sv. Vincent inšpiroval veriacich ku konkrétnym prejavom lásky k nim. A to nielen k chudobným v zmysle materiálnej chudoby, ale i k chudobným akéhokoľvek druhu núdze pociťovanej v dnešnej spoločnosti (napr. k chudobným na lásku či pozornosť).

Anežka Kútiková

Bartolomejčatá nacvičovali v Chrenovci

Prvý októbrový víkend patrilo piesňam a spoločenstvu. Bartolomejčatá zlepšovali svoje hlasy na sústreďení v Chrenovci. Súčasťou ich spoločného pobytu bol aj zábavný program.

V piatok si speváci pripravili piesne na spoločnú omšu, ktorú slúžil pán farár Marek Sabol. Po nej nasledovali zoznamovacie hry.

Sobota bola venovaná nácvikom. Do repertoáru Bartolomejčiat pribudli piesne zo starších čias, ktoré už mnohí, najmä mladší, nepoznali.

Po náročnej práci si bolo treba oddýchnuť či zatancovať erko-tance. Na večer si súrodenci Šimurkovci pripravili šou *Tvoja tvár znie povedome*. Okrem vystúpení známych tvárí slovenských gospelových spevákov v podaní vybraných účastníkov sústreďenia si všetci spríjemnili večer aj inými hrami či aktivitami.

Celý víkend sa niesol v priateľskej atmosfére. Aj vedúca zboru Zuzana Šimkovičová bola spokojná: „Sústreďenie dopadlo

nad moje očakávania. Opäť nám to všetci vymodlili. Myslím si, že bolo úplne super, aj sme toho dosť nacvičili, aj sme sa zabavili. Organizačne sme to tiež zvládli. Účastníci boli dochvilní, takže sme čas využili naplno.“

Text: Mária Pytlová
Foto: Dominik Kučera

Víkend so svätou Terezkou

Pieseň *Mojím povolaním je láska* sa niesla chrámom v utorok 1. októbra, v deň spomienky sv. Terézie z Lisieux - učiteľky Cirkvi a patrónky nášho kostola. Slávnostnej sv. omši predsedal generálny vikár Banskobystrickej diecézy - Mons. Branislav Koppal.

Na svätej omši boli prítomní viacerí kňazi z dekanátu i kňazi, ktorí v minulosti pôsobili v našej farnosti. Generálny vikár v slávnostnej homílii vyzdvihol hodnotu a status detstva z pohľadu sv. Terezy. Zároveň porovnával pohľady na detstvo v staroveku a novoveku a vyzdvihol význam detstva, ktorý mu pripísal Ježiš, keď povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich malíčkym.“ (Mt 11, 25)

Prvý októbrový víkend sa vo farnosti niesol v duchu akcií tematicky prepojených s patrónkou chrámu. Podujatie malo názov **Víkend so svätou Terezkou**. Organizačný tím pripravil program pre všetkých veriacich, obzvlášť v piatok večer pre rodičov, v sobotu pre mládež a v nedeľu popoludní pre deti.

Pre rodičov bola pripravená „KVÍZ ŠOU“, na ktorú boli pozvané mamy, otcovia, staré mamy, starí otcovia. Podujatia sa zúčastnilo takmer tridsať rodičov, ktorí si preverovali vedomosti o sv. Tereze, farnosti a dekanáte, hudbe, liturgii a o zaujímavostiach zo života svätých. Špeciálnym bonusom večera bola fotoháďanka kňazov z obdobia ich detstva. Tri najlepšie tímy boli ocenené tortami a cenami od primátorky mesta Prievidza, JUDr. Kataríny Macháčkovej.

Sobotňajší program bol dopoludnia venovaný *Spievankám* - deťom, čo rady spievajú. Pred večernou sv. omšou sa mohli veriaci pomodliť ruženec so sv. Terezkou a po sv. omši si súkromne uctiť jej relikvie. Večerný program v pastoračnom centre bol venovaný mládeži a birmovancom. Mládežnícke stretnutie s názvom „*Dáš mi lajk?*“ viedol dp. Branislav Markovič.

Na stretnutie prišlo približne 20 mladých, ktorí počas necelej hodiny diskutovali na tému večera, a po stretnutí mnohí ešte zotrvali na agapé.

Vyvrcholením trojdňa boli hodové nedeľné sv. omše, ktoré celebroval dp. Peter Starošík. Počas slávnostných homílií zdôraznil tri prvky „Terezkinej školy“ - dôveru, lásku a radosť, pričom bližšie objasnil svoj osobný vzťah k svätici. Nedeľné popoludnie patrilo deťom. Stretnutie „*Lupienok ku lupienku*“ viedla v pastoračnom centre Zuzka, ktorá si pre deti prichystala rôzne aktivity vedomostné, tvorivé, ale aj zábavné.

Je pre nás povzbudením, že Tereška na tieto podujatia pritiahla mnohých - rodičov, mladých, deti a všetkých, ktorí prišli osláviť jej sviatok. Vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať pani primátorku a všetkým dobrodincom, ktorí finančne, hmotne a duchovne podporili podujatie **Víkend so svätou Terezkou**.

Libor Straka a organizačný tím z farnosti Prievidza - Zapotôčky

Oznam

V októbri kňazi nášho dekanátu potvrdili vo funkcii dekana doterajšieho zastupujúceho dekana **Libora Straku**, farára na Zapotôčkoch.

Putovanie dvoch farností

V sobotu 12. októbra sa naša farnosť Prievidza - mesto spojila s farnosťou Prievidza - Zapotôčky a spoločne sme sa vybrali na púť. Počas nej sme spoznávali krásy Novej Bane a Hronského Beňadika. Obohacovali sme sa zároveň na tele i na duchu.

Z Prievidze sme vyrážali autobusom a smerovali do Novej Bane, kde každoročne na jeseň býva podakovanie Bohu za úrodu, a to vo forme výzdoby farského Kostola narodenia Panny Márie plodmi zeme. Obrazy a rôzne výtvy boli tematicky zladené. Tohtoročnou témou bol sv. František z Assisi a ekológia v duchu encykliky pápeža Františka *Laudato Si*. Krátke vysvetlenie k jednotlivým dielam nám poskytol miestny pán farár Mons. Peter Mišík.

Povzbudení krásnou výzdobou sme sa vybrali na blízke pútnické miesto Kohútovo. Tí, ktorí mohli, naň putovali pešo, a tak si posilnili i telo. Kohútovo a jeho históriu (ako aj históriu Novej Bane) nám priblížil novobanský rodák a „zapotôčkarský“ kaplán Filip Gulai. Na Kohútove sme sa zároveň pomodlili aj Korunku k Božiemu milosrdenstvu.

Následne sme sa vybrali do Hronského Beňadika, kde sme navštívili starobylý benediktínsky kláštor. Pán, ktorý nás sprevádzal, nám veľmi pestro a pútaivo priblížil históriu tohto starodávneho miesta. Po prehliadke nasledovala o 17:15 hod. modlitba svätého ruženca a o 18:00 hod. sme mali spoločnú sv. omšu, ktorú viedol novokňaz Filip. Po sv. omši dával individuálne novokňazské požehnanie. Zároveň sme si po sv. omši spoločne uctili aj relikviu 1. stupňa Kristovej krvi, ktorú kláštoru daroval v roku 1483 kráľ Matej Korvín.

Táto poklona bola záverom nášho spoločného programu. Povzbudení sme sa všetci vrátili do Prievidze a rozišli sme sa do svojich domovov.

Text a foto: Dominik Kučera

Absolventske stretnutie účastníkov predmanželských kurzov

V sobotu 19. októbra 2019 sa v Piaristickej spojenej škole Františka Hanáka v Prievidzi konalo ďalšie z nepravidielných stretnutí absolventov predmanželských kurzov, organizovaných farnosťou Prievidza - mesto.

Už niekoľko rokov sa vo farnosti Prievidza - mesto konajú predmanželské prípravy víkendovou formou. Počas troch dní snúbenci absolvujú deväť prednášok na rôzne témy (manželstvo, výchova detí), ktoré im okrem kňazov predstavujú aj manželia. Zároveň sa po každej prednáške v malých skupinkách zhovárajú s manželmi na vypočuté témy. Kurz sa končí svätou omšou a odovzdávaním certifikátov, ktoré snúbenci predložia kňazovi vo svojej farnosti (účastníkmi sú totiž ľudia z celého Slovenska, dokonca aj z Českej republiky).

Okrem iného snúbenci vyplňajú aj záverečný dotazník, kde hodnotia celý kurz a pridávajú svoje vlastné postrehy. Jednou z vecí, ktoré v dotazníkoch nachádzame, je túžba schádzať sa aj po skončení kurzu. Preto sme tento rok pripravili pre manželov stretnutie, na ktoré sme sa snažili pozvať všetkých doterajších absolventov víkendových príprav.

Stretnutie sa začalo prednáškou manželov Murínovcov zo Svinnej, ktorí prišli do Prievidze vďaka spolupráci s Centrom pre rodinu v Trenčíne. Hovorili o prejavoch lásky v manželstve. Počas prednášky sa o deti manželov postarali obetavé ženy z našej farnosti, ale aj dievčatá z piaristickej školy. Program pokračoval svätou omšou, ktorú celebroidal Dušan Rončák. Po nej nasledovala krátka adorácia za manželov a rodiny vedená kaplánom Dominikom Kučerom.

I keď rodičovské povinnosti nedovolili zostať všetkým zúčastneným do konca, tí, ktorí mohli, si vypočuli aj záverečný koncert mladej slovenskej speváčky Slávy Tkáčovej, víťazky jedného z ročníkov Gospeltalentu. Úplný záver patril agapé. Pozvanie naň prijala aj samotná speváčka. Veríme, že stretnutie prinesie do živo-

Stretnutie absolventov predmanželských kurzov v piaristickej škole 19. októbra 2019

Rodina Turanská so speváčkou Slávkou Tkáčovou (vľavo)

ta manželov obohatenie ich vzťahu a že sa znova uvidíme pri ďalšom spoločnom stretnutí.

Text a foto: Miroslav Turanský

Misijné stretnutie na Butkove

Pozvanie na misijné stretnutie na Butkove od Ivana Kňazeho, národného riaditeľa Pápežských misijných diel, prišlo ani nie dva týždne pred jeho konaním. Vo farských oznamoch sa narychlo zverejnila informácia o príchode Ambroisa Kinhouna, rektora kňazského seminára v Benine v Afrike, na Slovensko. V tomto seminári má naša farnosť adoptovaných šiestich seminaristov, preto sme boli zvedaví na nové správy o našich študentoch. A tak 15. októbra o 13:30 autobus s 25 prievadzskými farníkmi vyrazil smerom na Ladce.

O 14:45 sme už boli na parkovisku pod horou Butkov a o 15:00 sme sa na nádherne vybudovanej krížovej ceste modlili ruženec Božieho milosrdenstva. Tá nás priviedla do Sanktuária Božieho milosrdenstva. Ani sme nevedeli, či skôr obdivovať nádherný výhľad, alebo sa dotknúť množstva relikvií umiestnených v krásnych výklenkoch a zotrvať v modlitbe pri soche Panny Márie.

Bohatá účasť

Čas rýchlo plynul a o 16:00 sa už začínala svätá omša. Otec Ivan privítal prítomných a veľmi sa tešil, že napriek neskorému pozvaniu nás na Butkov prišlo nečakane veľa. A naozaj, okrem nás tam prišli aj rodinky s deťmi či mamičky v pozhnanom stave a otec Ambroise sa veľmi tešil aj z prítomnosti mladých. Vo svojej kázni nám s úžasným zápalom rozprával o evanjeliu, cirkvi, aj o seminári so 120 seminaristami, na ktorých štúdium prispievajú slovenskí dobrodinci. Veľmi si vážia našu podporu, bez ktorej by seminár nemohol existovať. Porozprával nám aj jedno svedectvo o Božej prozreteľnosti. V seminári tvorí hlavnú zložku ich stravy ryža. A jedného dňa mu

kuchár zavolať, že už nemajú žiadnu ryžu. Otec Ambroise nemal práve žiadne peniaze k dispozícii, ale napriek tomu zavolať jednému kňazovi do hlavného mesta a požiadal ho, aby mu kúpil množstvo ryže na jeden rok a povedal mu, že na druhý deň peniaze prinesie. Jeho spolupracovníci sa na neho prekvapene pozerali, pretože vedeli, že ryžu nemajú z čoho zaplatiť.

O pol piatej poobede zavolať otcovi Ambroisemu jeden jeho priateľ a povedal mu, že mu posieľa šoféra so zásielkou. Šofér mu doručili obálku, a keď ju otvoril, bol v nej šek na presne takú sumu, koľko mala stáť ryža, ani o frank viac alebo menej. (Celú jeho kázeň si môžete vypočuť na youtube pod názvom „KÁZEŇ rektora z afrického BENINU na hore BUTKOV“ - stojí to za to.)

Vedel o každom

Po svätej omši otec Ambroise každého z nás osobitne požehnal. A potom prišiel čas na rozhovor s ním. Odovzdali sme mu darčeky a tiež finančnú hotovosť, ktorú Pán zázračne rozmnožil, pretože keď naši farníci videli, že máme pre otca Ambroisa pripravenú obálku, chceli aj oni prispieť; a akonáhle to videli ostatní prítomní, pridali sa aj oni. Naozaj sa aj tu potvrdilo, že podpora kňazských povolání je Božie dielo. Otec Ambroise nám potom pri mene každého nášho seminaristu povedal, ako sa mu darí. Zo šiestich seminaristov v Benine máme už jedného kňaza, dvaja po ukončení štúdia sú na praxi vo farnosti a mali by byť vysvätení budúci rok. Ďalší dvaja, ktorí ukončili tretí ročník, sú diakoni, jeden navštevuje po ročnom prerušení druhý

ročník. (Máme ešte dvoch seminaristov druhákov, ale tí študujú v inom seminári v Kamerune.) Je obdivuhodné, že tento rektor má 120 seminaristov, ale každého osobne pozná a vie o ňom povedať, ako sa mu darí.

Keďže čas rýchlo plynul, nastal čas rozlúčky. Ešte spoločná fotka a pohľad na nádhernú jesennú prírodu z výšky a už sme sa náhlili k autobusu. Viacerí z nás by na tomto posvätnom mieste boli ešte pobudli dlhšie, ale snád' inokedy bude na to viac času.

Text a foto: Elena Cagáňová

V mene otca Ambroisa ďakujeme všetkým dobrodincom, ktorí pravidelne alebo sporadicky podporujú seminaristov v Afrike. Ak by niekto mal záujem podporiť seminaristov, svoj dar môže poslať na účet SK97 0200 0000 0021 3927 6553 alebo nechať obálku so svojím menom v sakristii farského kostola s označením „Seminaristi“. Informácie o možnosti podpory sú aj na misijnej nástenke vo farskom kostole.

„Medzi všetkými dobrými skutkami Bohu najmilší je vychovať kňaza, ktorý sa potom stane Božím nástrojom na zachránenie duší.“ Kardinál Henry Edward Manning

Rwanda - Dotknúť sa rán

Hoci od genocídy v Rwande prešlo už 25 rokov, je to ešte stále krátky čas na to, aby sa zahojili všetky rany tejto krajiny. Za 100 dní tu bolo v roku 1994 umučených a zabitých približne milión ľudí.

Ľudia v Rwande potrebujú pomoc, ktorú im ponúka Cirkev, aby vedeli odpustiť a prijať Božiu milosť s liečivou silou lásky. Mnohí kňazi, reholné sestry a laickí misionári im ponúkajú svoje služby pomoci zameranej na odpustenie a milosrdenstvo. Milióny ľudí tu žijú na hranici chudoby alebo pod ňou. Ľudia, aj keď pracujú, nikdy nezarobia toľko, aby mohli dôstojne žiť. Napr. žena pracujúca 6 hodín na poli zarobí v prepočte 70 centov. Ľudia žijú v hlinených chatrčiach so slamenou strechou, spia na zemi a mnohí si takúto chatrč iba prenajímajú.

Mnoho detí končí na ulici. Niektoré nemajú žiadneho rodiča ani bližšiu rodinu, iné sú polosiroty. Iba vďaka misionárom tieto deti nachádzajú útočisko v centrách, kde môžu bývať, dostanú tu stravu, navštevujú školu, učia sa a je postarané nielen o ich telo, ale i dušu. (O živote jedného zo slovenských misionárov v Rwande bol natočený dokumentárny film „Dotknúť sa rán“, ktorý nájdete na www.misijnediela.sk alebo na youtube.)

Výťažok zbierky z tohtoročnej Misijnej

nedele bude venovaný práve na pomoc tejto ťažko skúšanej krajine. Ďakujeme všetkým, ktorí sa do nej zapojili. Ak by ste sa rozhodli ešte aj svojím osobným finančným darom zmierniť chudobu a pomôcť deťom a rodinám v Rwande, je možné prispieť na účet pre podporu misii: SK88 0900 0000 0051 4976 4503, v. s. 20192 (do poznámky uveďte svoju adresu alebo e-mail). Svoj príspevok môžete odovzdať aj v obálke v sakristii farského kostola - uveďte tam svoje meno a na obálku napíšte Rwanda. Pomôcť môžete aj modlitbami za túto chudobnú krajinu a misionárov.

Za Klub priateľov misií Elena Cagáňová

Foto: Vlastimil Chovanec

Miništranti

Posledná októbrová sobota sa v našej farnosti niesla aj v znamení celodenného miništrantského stretnutia, na ktorom sa zúčastnili naši miništranti. Celý deň spoločne spoznávali nové veci, učili sa spolupráci a aj sa troška zabavili.

Začali sme zrána o 10:00 hod., keď sme sa na fare stretli a zoznámili sme sa, ak sme sa náhodou ešte nepoznali, pretože od nového školského roka nám v našom miništrantskom spoločenstve pribudlo niekoľko nových tvárí. Po zoznamovačke sme prešli do kostolíka a niečo sme si povedali o miništrovaní, službe a pomoci. Samozrejme, ukázali sme si aj nejaké liturgické vychytávky, ako by sme to mohli robiť ešte lepšie.

Po tomto „školení“ sme prešli na faru a vysvetlili sme si, kto je to miništrant. Keďže sme prišli na to, že miništrant je bojovník, Boží rytier, ktorý bojuje pre Krista, vyrobili sme si náš miništrantský erb. Správnemu rytierovi však nemôžu chýbať ani pravidlá, na základe ktorých bude fungovať. Preto si aj naši rytieri vyrobili spoločne svoj kódex a budú sa ho odteraz snažiť dodržiavať.

Táto náročná práca nás tak unavila, že sme prešli do farskej jedálne a spoločne

sme sa všetci aj s pánom farárom Marekom naobedovali. Posilnení na tele sme sa išli posilniť aj na duchu. Putovali sme na cintorín, kde sme si povedali užitočné informácie o tom, ako sa tam máme správať. Išli sme ku krížu, kde každý zapálil sviečku a pomodlili sme sa za zosnulých. Následne sme išli na vyhliadku a pozreli sme si pekný výhľad na našu milovanú Prievidzu a jej okolie. Zahrali sme si pár spoločných hier a presunuli sme sa do Mariánskeho kostola, aby sme sa ochladili a zároveň si ho prezreli. Tu nás čakala aj ochotná pani kostolníčka, teta Helenka, ktorá nám kostolík otvorila, ukázala a na radosť miništrantov aj spustila zvony. Po tomto všetkom sme sa vrátili na faru, kde sme sa občerstvili chutným koláčom a pokračovali sme v programe až do 18:00 hod. Ďakujem všetkým miništrantom, ktorí sa stretnutia zúčastnili!

Dominik Kučera, kaplán

Radostná správa z Facebooku - túžba malého Jarka sa konečne splnila. Je miništrantom!

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, FARNOSŤ KRISTA KRÁĽA – Veľká Lehôtka
a HUDOBNÁ SKUPINA SPRAY

Vás srdečne pozývajú v sobotu **23. novembra 2019 od 14:15**
do farského kostola Krista Kráľa vo Veľkej Lehôtky (Prievidza)
na jubilejné gospelové stretnutie

MLADÝM

14:15 – Svätá omša, spievajú

NÁDEJ – Prievidza - Zapotôčky
a na organe hrá Ľ. Košťálik

ROSNIČKA – Prievidza 15:30 - 15:50

BARTOLOMEJČATÁ – Prievidza 16:00 - 16:20

PRAMIEŇOK – Partizánske 16:30 - 16:50

SPRAY - Veľká Lehôtka 17:00 - 17:20

25 rokov

KULTÚRNE CENTRUM BOJNICE

AGNUS DEI

OKAMIH ZLOMU
V KOCKE

nedeľa 24. 11. 2019 o 18:00 h - veľká sála

účinkujú: Pavol Danko, Michal Uhrek / Štefan Schwartz,
Ivana Martinková / Gabriela Tulejová,
Lenka Bartošová / Júlia Olexová / Anna Šlosárová,
Karin Čaklošová / Eva Kosnáčová / Jana Moravcsiková

námet a scenár: Igor Pargáč a Pavol Danko
autori hudby: Lukáš Zubaj & HeartBeat
texty piesní: Jana Palajová, Tatiana Teslíková
spev: Jana Palajová, Tatiana Teslíková, Viktor Šovčík
choreografia a kostýmy: ATak

ATak
Tanečné divadlo

vstupné: 7,00 €
predaj vstupeniek v KC Bohnice,
tel: 046/543 0980, 0910 914 688

Informácia o možnosti získať odpustky

I. Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci.

Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky:

1. sv. spoveď (krátko pred tým alebo potom)
2. sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň)
3. modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otče náš, Zdravas a Sláva)

Okrem toho ako vo všeobecnosti treba

vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, aj k všednému.

Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa (to je 01.11.) až do polnoci určeného dňa (to je 02.11.)

II. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra. Treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

Pobožnosť na cintoríne v Prievidzi bude v piatok 1. novembra 2019 o 14:00 hod.

Marek Sabol, farár

Z Kazachstanu sa ozval Ondrej Šmidriak

Pozdravujem vás z Karagandy. V rámci mojej misijnej služby v tomto vyše polmiliónovom meste ma inšpiračne oslovil (a preto vám ho s vysvetľujúcim komentárom posielam) obraz Božej Matky Karlagskej, umiestnený v krypte tunajšieho katedrálneho Kostola Panny Márie Fatimskej - Matky všetkých národov v Karagande v Kazachstane.

Autorkou obrazu vo forme triptychu (troch obrazov) a zároveň jeho daryňou v roku 2012 pre novopostavenú karagandskú katedrálu je lekárka a rehoľníčka Dr. Alžbeta Kox z rakúskeho Tirolska.

Popis obrazu

Karlag - skratka z názvu Karagandijiskij lager - bol jedným z najväčších výchovno-pracovných koncentračných táborov stalinskej diktatúry slúžiaci jej politickým represáliám pri meste Karaganda v strednom Kazachstane, ktorým za takmer 30 rokov prešlo viac ako milión ľudí a kde zomreli státisíce ľudí z viac ako 100 národov. Bol medzi nimi aj gréckokatolícky kňaz Alexej Zarickij, ktorý obetavo slúžil kresťanom západného aj východného liturgického obradu. Dňa 30. 10. 1963 v tábore zahynul. V spodnej časti obrazu je jeho postava za sv. Jánom Pavlom II., ktorý ho dva mesiace pred apoš-

tolskou návštevou Kazachstanu v júli 2001 blahorečil. Na obraze sa drží krížika ruženca Panny Márie, čím prejavuje dôveru v silu tejto modlitby.

Treba spomenúť, že Karlagom prešiel aj často väznený rímskokatolícky kňaz Vladislav Bukovinský, ktorý zomrel dňa 3. 12. 1974 v Karagande a ktorý bol blahorečený v septembri 2016. Počas svojho života sa osobne viackrát stretol s Karolom Wojtylom (neskorším Jánom Pavlom II.) ešte ako s krakovským arcibiskupom. Ten sa veľmi zaujímal o jeho misijnú činnosť a po smrti ho nazval apoštolom Kazachstanu. Telesné ostatky bl. Vladislava Bukovinského sa uchovávali v krypte karagandijскеj katedrály v oltári zhotovenom na jeho počesť. Božia Matka je na obraze zobrazená ako žena odetá slnkom spomínaná v 12. kapitole Zjavenia apoštola Jána. Je znamením pre ostatných ľudí, ktorí sa pridružujú

jej ochranného plášt'a. V tomto znamení sa pred nami ukazuje duchovné materstvo Panny Márie vo vzťahu ku všetkým ľuďom vykúpených Kristom. V ľavej ruke na úrovni srdca drží svojho syna odetého do červeného kráľovského odevu a pravou rukou ukazuje na neho. Takto je vyjadrený zmysel misie a orodovania Panny Márie priviesť všetkých ku Kristovi.

Pod Božou Matkou sú postavy Kazachov s ich hudobnými nástrojmi a kvetmi z kazachskej stepi, ktorí svojím ľudským prístupom všemožne (predovšetkým jedlom) pomáhali väzňom tohto rozľahlého tábora (jeho hlavná časť bola na ploche asi 200 km x 300 km), a tak zachránili mnohých väzňov bez ohľadu na ich národnú či náboženskú príslušnosť od smrti hladom.

Tiež sú tam postavy trpiacich ľudí v tábore - rímskokatolíkov i gréckokatolíkov, pravoslávnych aj moslimov a iných, ktorých duše prinášajú pred Boha anjeli. Červená farba anjelov pripomína krv umučených. Zelený anjel drží nádobu so slzami nevinne zabitých a biely anjel so zaviazaný očami prináša duše detí zabitých potratmi, na čo sa nemôže pozerat'...

Zem na mieste karagandijského koncentračného tábora sa javí ako jedna veľká oltárna doska, ktorá bola počas takmer troch desaťročí pomazaná posvätnou krvou mnohých nevinne prenasledovaných a do ktorej boli vložené kosti mnohých mučeníkov pre vieru v Boha a spravodlivosť medzi ľuďmi.

Momentálne dojmy

Niektorí ste sa pýtali na moje doterajšie dojmy. Keďže je tu v Kazachstane len necelé percento kresťanov (inak asi 70 % moslimov, zväčša Kazachov, a 20 % pravoslávnych, zväčša Rusov), je zrejmé, že tunajšia misia sa odohráva v rodinnej fungujúcich malých komunitách a farnostiach, ktoré sú často od seba veľmi vzdialené, niektoré až stovky kilometrov.

Zatiaľ mám určenú službu v rámci okra-

Otec Ondrej Šmidriak (v strede) na misii v Kazachstane

jovej štvrte mesta Karaganda, na sídlisku Majkuduk, ktoré má približne 150 000 obyvateľov. Vo farnosti sv. Jozefa ubehlo 15 rokov od prvého pôsobenia slovenského kňaza Vladimíra Dzurendu, ktorý je tu s jednou päťročnou prestávkou doteraz. Pri jeho pôsobení mu dlhodobo vypomáhajú slovenskí dobrovoľníci z katolíckych spoločenstiev, ako sú napríklad Rieka života či Marana Tha.

Aktuálne sú tu s nami traja mladí dobrovoľníci a taktiež tu misijne pôsobí mladý litovský kňaz a dve rehoľné sestry Kongregácie sv. Františka. Bývame vo veľkom pastoračnom centre, kam prichádzajú na rôzne formačné stretnutia a kurzy ľudia z celého mesta i diecézy.

Čo sa týka ruského jazyka, navštevujem kurz v blízkom kňazskom seminári v rozsahu štyri hodiny do týždňa. Denne čítavam v ruštine, hlavne cirkevnú literatúru, po rusky už svedčám aj slúžim sväte omše, no zatiaľ ma pri bohoslužobných príhovoroch tlmočia už spomínaný kňaz Vlado alebo františkánska rehoľná sestra Michaela, pôvodom z Moravy.

S prosbou o modlitbu a s vdácnosťou za každú Vašu reakciu Vám zo srdca žehnám...

Ondrej Šmidriak

Milión detí sa modlí ruženec

Aj naša farnosť sa tento rok zapojila do modlitbovej akcie Milión detí sa modlí ruženec za jednotu a pokoj vo svete. V piatok 18. októbra 2019 sme sa po večernej sv. omši modlili ruženec svetla.

Do modlitby sa zapojili naše prvoprijímajúce deti, ale aj množstvo ďalších detí a ich rodičia či ďalší dospelí. Každá predvzská škola sa predmodlievala desiatok ruženca spolu s daným zamyslením, ktorý nás vovádzal do tajomstva daného ruženca. Všetky deti tiež dostali drevený ruženec s nápisom Betlehem. Ten im poslali hlavní organizátori tejto peknej akcie. Piaristická škola sa do akcie zapojila v rámci vyučovania. Žiaci prvého stupňa sa pomodlili ruženec spolu so svojimi pani učiteľkami dopoludnia v školskej kaplnke. Druhostupniari sa modlili individuálne s učiteľmi v triedach. Zástupcovia gymnazistov (po dvaja z každej triedy) sa ruženec s pátrom Michalom Paluchom pomodlili v školskej kaplnke počas 5. vyučovacej hodiny.

Iniciatíva Milión detí sa modlí ruženec má

Piatoci z piaristickej školy po modlitbe ruženca

svoj pôvod vo Venezuele. Vznikla v roku 2005 na základe slov Pátra Pia: „Keď sa milión detí bude modliť ruženec, svet sa zmení.“ Prebieha vždy 18. októbra a v súčasnosti sa do nej zapájajú už tisíce detí zo všetkých končín sveta.

-dk- a -ph-

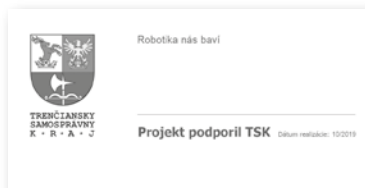
Robotika nás baví

Robotika nás baví je pokračovaním projektu Mladí v IT, ktorý sme realizovali v školskom roku 2018/2019. Vďaka nemu sme prvýkrát otvorili krúžok **Programovanie mikrokontrolérov pre starších žiakov**.

Tento školský rok sme v našej škole vďaka projektu **Robotika nás baví** opäť otvorili krúžok programovania robotov. **Projekt bol zrealizovaný vďaka Participatívne - komunitnému rozpočtu TSK, ktorý podporil náš projekt sumou 2 000 €.** Uvedené finančné prostriedky sme využili na zlepšenie podmienok vzdelávania. Do učebne IT a robotiky sme zakúpili 3D tlačiareň, ale aj potrebné súčiastky. Učebňa je vybave-

ná notebookmi, tabletmi, osciloskopom, mikrokompútormi, multimetrami, senzormi a ďalšími potrebnými súčiastkami.

Krúžok vedie Martin Humaj, člen Občianskeho združenia Kalazans, ktorý je odborníkom v tejto oblasti. Je absolventom Žilinskej univerzity. Prostredníctvom neformálneho vzdelávania odovzdáva svoje vedomosti z oblasti robotiky a programovania aj iným žiakom.

Jana
Kureková

V skratke z piaristickej školy

Od 16. októbra opäť prebiehajú **Kurzy o výchove detí do 10 rokov**. Zúčastňujú sa na nich budú stretávať počas niekoľkých nasledujúcich týždňov.

Medzi študentmi maturitných ročníkov sa v tento mesiac našli dobrovoľníci, ktorí prekonali strach a rozhodli sa prvýkrát darovať krv v rámci akcie **Študentská kvapka krvi**.

Krásne októbrové počasie využili žiaci 6.A a prímy na **zážitkové vyučovanie hodiny biológie** na malej rodinnej farme neďaleko centra Prievidze. Na vlastné oči okrem iného videli, kde má sliepka uši, aký je rozdiel medzi hrabavou a vodnou hydinou, ako vyzerajú šesťtyždňové zajačiky a ako spracováva potravu morča.

V dňoch 21. 10. popoludní a 22. 10. dopoludnia vytvorili žiaci kvinty a sekundy úžasnú atmosféru **duchovnej obnovy**. Kvinta ako organizátor výborne zvládla prípravu programu plného hier, zábavy, ale aj ponaučenia. Sekunda ako účastník sa naplno zapojila do aktivít na stanoviškách, úspešne odspievala piesne na večernej omši v piaristickom kostole a s nápadom preskúmala priestory školy počas nočnej hry. Duchovnú náplň programu zabezpečila sestra Eva Duffková FDC, ktorá chlapcom porozprávala o sv. Martinovi a dievčatám o sv. Alžbete Uhorskej.

V stredu 23. októbra bola v piaristických školách na Slovensku vďaka pátrovi Michalovi Paluchovi SchP obnovená tradícia **Kalazanských športových hier**. Športovci z Trenčína, Nitry i Prievidze sa zišli v priestoroch prievidzkej piaristickej školy, aby si zmerali sily v rozmanitých športových disciplínach. Všetci boli s priebehom akcie spokojní a veria, že si spolu zasúťažia aj o rok.

-ph-

Foto: webová stránka školy

Študentská kvapka krvi

Duchovná obnova kvinty a sekundy

Sobotná školička

sa otvára,
predškolákov
zvoláva!

Príďte sa s nami učiť, hrať,
nové veci spoznávať!

Kde ? Piaristická ZŠ F. Hanáka v Prievidzi
Kedy ? 23. novembra 2019
Ďalšie termíny ? február, marec
Čas ? 9.00 - 11.00
Čo ? Zaujímavé, tvorivé, zábavné, športové
predpoludnia
pre budúcich prvákov s občerstvením.
Prines si prezuvky, športovú obuv
a dobrú náladu ☺
Prihlasujte sa na : Fb školy, na tel.čísle
542 49 49 a maili skola@piaristi-pd.sk

Piaristi boli vo Francúzsku

V čase od 21. do 28. septembra sme my, štyria študenti a dve učiteľky od piaristov, zavřili dvojročný projekt Erasmus + s názvom „Európa - čo nás spája?“ vo francúzskom prímorskom mestečku Toulon. Spolu s Nemcami, Talianmi, Čechmi a Francúzmi sme zažili týždeň plný napredovania, prekonávania jazykových bariér, budovania priateľstiev a najmä nezabudnuteľných zážitkov.

Dovolím si povedať, že sme mali menšiu výhodu voči ostatným „erasmákom“, keďže ešte predtým, ako sme na týždeň zakotvili v Toulone, prileteli sme do Paríža. Prespali sme v typickom francúzskom hoteli a na druhý deň sme sa prechádzali pod Eiffelovkou, stihli sme nedeľnú omšu v bazilike *Sacré Coeur*, dali sme si palacinky, na raňajky nesmeli chýbať *croisanty*, nakúpili sme si baretky, povozili sa metrom a nasledujúce 4 hodinky sme rýchlovlakom cestovali za našim týždňovým domovom na juh Francúzska.

Keby som mala opísať každý jeden deň do detailov, asi by bol na to tento časopis príkrátky. Tak aspoň takto. Priamo v Toulone sme za celý týždeň navštívili napríklad múzeum námorníctva, vyviezli sme sa lanovkou na vršok *Mont Faron*, odkiaľ sme mali výhľad na celé mesto i more a dokonca sme chvíľku strávili aj na vyučovaní v ich škole. Väčšinou sme však cestovali autobusom do neďalekých miest. Prvým bolo Aix en Provence. Okrem krátkej prechádzky mestom sme zavítali aj do *Le Roy René* - továrne na výrobu typických sladkostí a starej budovy tehelne, kde bol počas druhej svetovej vojny koncentračný tábor odkiaľ sa deportovalo do Osvienčimu.

Ďalším bodom na zozname bolo mestečko Grasse a v ňom parfuméria *Fragonard*, odkiaľ snáď každý odišiel s nejakým parfémom, mydlom či krémom. Omámení vôňami sme nachvíľu zahviezdili v Cannes - mestom známym každoročným filmovým festivalom. Aj keď tieto mestá majú svoje čaro, polostrov Les Sablettes či ostrov Embiez neďaleko Toulonu prekonali naše očakávania. Naplnila nás neopísateľná

radosť z vedomia, že je september a my sa kúpeme v mori a skúmame nevelký ostrov.

Et voilà! Týždeň ušiel ako voda a hlboko do srdca sa nám zapísal nielen skvelý program a krásne miesta, ale najmä ľudia. Myslím si, že sme mali obrovské šťastie, že sme si tak skvele sadli v rodinách. Prijali nás s otvorenou náručou a láskou a veľmi ťažko sa nám od nich odchádzalo. Ale vieme, že kedykoľvek, keď pôjdeme okolo, budeme mať otvorené dvere. Tak teda, au revoir!

Zuzana Cagaňová

Zľava účastníci cesty: Mgr. Dagmar Trágorová, Klára Džuponová, Zuzana Cagaňová, Daniel Révay, Veronika Furjelová, Mgr. Zuzana Korineková

Spoločenstvo Piar strávilo víkend na chate

Spoločenstvo Piar sa raz do roka stretáva na chate. Po niekoľkoročnej tradícii chaty v Hlbokom zmenili jeho členovia miesto konania a vybrali sa do ubytovne na Skalke pri Kremnici. Strávili tam víkend od 4. do 6. októbra.

Program sa začal v piatok večer spoločnou večerou a slávením svätej omše. Pokračoval spoločnou modlitbou a prípravou na sobotňajší program.

Témou víkendu boli „Zakorenení“. Prednášky vychádzali z knihy Bud', kde si, ktorá ponúka múdrosti púštnych otcov. Týkali sa stálosti - presnejšie stálosti v milovaní a stálosti v nasledovaní Krista. Formácia prebiehala nielen prostredníctvom prednášok, ale aj formou seminárov. Na nich sa mladí na základe svojho vlastného výberu mohli dozvedieť viac o rozlišovaní povolania, vytrvalosti v ťaž-

kých časoch viery či hľadani silných stránok.

Celý víkend doplnilo športové poobedie. Program bol ukončený nedeľnou svätou omšou s pátrom Matúšom Palajom, rodákom z Prievidze, ktorý pôsobí v Nitre.

Čas na chate je pre Spoločenstvo Piar vždy obohacujúci a zjednocujúci. Na začiatku školského roka (či semestra), ktorý je plný povinností, je to vždy skvelá príležitosť, ako dať priestor Pánu Bohu.

Text: Michaela Gálová

Členovia piaristickej fraternity na valnom zhromaždení

Dňa 19. októbra sa v priestoroch Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi konalo valné zhromaždenie Piaristickej fraternity na Slovensku. Jeho súčasťou bola i voľba predsedu či téma vízie piaristických škôl na Slovensku.

Stretnutie sa začalo modlitbou chvál. Následne bola zhodnotená činnosť fraternity za ostatné obdobie. Pri pozeraní fotografií sa jej členovia v spomienkach vrátili k prvým sľubom, spoločným obnovám, chate v Hlbokom a sľubom členov, ktorí vstúpili do fraternity počas ďalších rokov. Nasledovalo priblíženie spôsobu duchovného života a služby v jednotlivých komunitách v Prievidzi a Nitre.

Súčasťou programu bola taktiež voľba predsedu piaristickej fraternity na Slovensku (znovuzvolený bol Andrej Kmotorka) aj predsedov miestnych rád v Prievidzi (Zuzana Kmotorková) a Nitre (Miroslav Kaniansky). Vrcholom dňa bolo slávenie spoločnej svätej omše, ktorú celebroidali provinciál rehole piaristov na Slovensku páter Juraj Ďurnek SchP a páter Matúš Palaj SchP, ktorý sa členom fraternity prihovoral svojou kázňou. Jedným zo vzác-

ných momentov boli tiež sľuby štyroch nových členov, troch z Prievidze a jedného z Nitry.

V poobedných hodinách prišla na rad téma novej vízie piaristických škôl. Dôležitým bodom bolo oboznámenie sa s jej cieľom a oblasťami, v ktorých je priestor pre spoluprácu medzi školou, rodinami a rehoľou piaristov, čo zahŕňalo aj stanovenie si cieľov na najbližšie obdobie. K týmto cieľom patrí napr. zameranosť na formáciu rodičov a učiteľov piaristických škôl a spolupráca s pátrami na jednotlivých službách. Najväčšou výzvou je však založenie novej komunity v Trenčíne.

Stretnutie bolo veľmi povzbudzujúce a inšpiratívne a každý člen si z neho mohol odnieť pocit rodinného prijatia a povolania k novým výzvam.

Katarína Šimkovičová

Spoluprácu s ATak-om považujem za svoj osobný míľnik

„Igor Pargáč napísal mimoriadne sugestívnu verziu novodobého vojaka, ktorý sa veľmi netradične stretá s Ježišom a bolesťou. Charizmatický skladateľ Lukáš Zubaj toto stretnutie zaodel do majestátnej hudby a ja spolu so svojimi tanečníkmi sa pokúsime tento okamih zlomu v živote kohokoľvek z nás roztancovať...“ píše v bulletine najnovšieho predstavenia Tanečného divadla ATak Agnus Dei režisér Pavol Danko. Tým „charizmatickým skladateľom“ nie je nik iný ako bojnícky rodák a absolvent prievidského piaristického gymnázia Lukáš Zubaj (28). Na predstavenie, ktoré sa bude konať 24. novembra v Bojniciach, vás možno navnadí (a teda i „pozve“) aj náš rozhovor s ním.

▪ Pohybovať sa vo svete hudby... Bola to tvoja túžba „odjakživa“?

Odjakživa určite nie, nemal ju vo mne kto účinne rozvíjať. V úzkom rodinnom kruhu nemáme žiadneho hudobníka, až na ocinovo rádio, ktoré vyhrávalo takmer pri každej mozgovej príležitosti.

▪ Aké boli tvoje hudobné začiatky?

Tie boli pravdupovediac dosť rozpačité a nejednoznačné. Keď som bol ešte malým prváčikom, prišiel nám do školy na hodinu hudobnej výchovy zahráť na akordeón pán učiteľ Mello z bojnickej Základnej umeleckej školy. Veľmi ma to zaujalo, pretože dovtedy som nemal možnosť prísť do bezprostredného kontaktu s nejakým hudobným nástrojom. Doma som hneď rodičom s naliehavosťou predložil prosbu prihlásiť sa do hudobnej školy na akordeón. Tí mojej žiadosti (prekvapivo) vyhovelí a začal som chodiť do hudobnej. To však trvalo asi len dva mesiace. Pán učiteľ ma totiž párkrát posadil aj za keyboard, čo bola vtedy lákavá novinka v hudobných školách a ohúrila aj mňa a mojich rodičov. Ako rýchlo ma však ohúrila, tak rýchlo sa mi aj hranie na keyboarde zunovalo. Moja túžba učiť sa hrať na nejakom hudobnom nástroji na dlhých sedem rokov ustala.

▪ Čo ti najviac pomohlo sa rozvinúť?

Určite rozhodnutie vrátiť sa späť k akordeónu, čo je na rozdiel od keyboardu akustický nástroj. A to opäť vďaka pá-

novi učiteľovi Mellovi, od ktorého som v tom čase dostal osobné pozvanie hrať v jeho akordeónovom orchestri. Tam ma veľmi motivovali spoluhráči, ktorí hrávali koncerty a cvičili na súťaže. Ja so svojou húževnatou povahou som nechcel len tak zaostávať. No a samotný zaniatený prístup a osobitá metodika pána učiteľa ma tiež veľmi oslovili a pomohli mi vypracovať sa za pomerne rýchly čas na slušnú úroveň. Postupne som okrem koncertov začal chodiť aj na súťaže a tiež prepisovať, aranžovať a neskôr aj komponovať hudbu. Po čase ma tento zo začiatku nevinný vzťah k hudbe tak prerástol, že som sa rozhodol ísť po gymnáziu študovať ďalej na konzervatórium.

▪ Aké úspešné hudobné projekty máš už za sebou, resp. si ich súčasťou?

Okrem spomenutého úvodného účinkovania v orchestri Akordeonika to boli okrem početných koncertov, súťaží a spoluúčinkovaní na rôznych host'ovačkách v školských projektoch (či už v rámci ZUŠ alebo konzervatória) aj spolupráca s projektom Godzone a hlavne účasť na projektoch Piar Music. Tam som sa podieľal na viacerých albumoch s kapelami GodKnows či Heartbeat. Avšak s Piar Music som sa okrem worshipového albumu pustil aj do hľadania a nachádzania nových možností v spojení troch zložiek: hudba, pieseň a báseň. Na základe toho vznikol album *Konverzia* a následne aj projekt s názvom

Konverzie, s ktorým sa práve v týchto dňoch chystáme na komorne ladené turné po Slovensku. A okrem toho všetkého prišla minulý rok aj lákavá ponuka napísať scénickú hudbu pre Tanečné divadlo ATak a ich najnovšie predstavenie *Agnus Dei*.

▪ **Čo ti dala táto spolupráca?**

Bolo to pre mňa dobrodružstvo, ktoré ma viedlo k novým podnetom, výzvam či prekonávaniam, ale aj zriekaniam. Pozvanie k budovaniu vzájomného rešpektu a obohateniu sa. Pozvanie k spolupráci, ktorá si žiadala prehodnotiť a zrieknuť sa istých ambícií do nastávajúceho obdobia, no súčasne avizovala niečo nové, čo osobitne roznecovalo môj tvorivý zápal. Spolupráca na tomto jedinečnom projekte pod vedením Paliho Danku bola jednoducho od začiatku príležitosťou, ktorú nehodno premárniť.

▪ **Už si niekedy predtým písal hudbu pre podobné formáty, ako je napríklad Tanečné divadlo ATak?**

V takejto podobe a rozsahu nie. V minulosti som mal veľakrát príležitosť podieľať sa na projektoch, kde som svojou hudbou tvoril ilustráciu k slovu, k piesni, básni alebo k vizuálu. Hudbu k tancu v takejto forme som však tvoril po prvýkrát. A to mi po nedávnych pesničkových projektoch padlo celkom vhod, ako príjemná zmena, vďaka ktorej som mohol byť vystavený novým inšpiračným momentom a impulzom, a tak odkryť pred sebou opäť zas niečo nové, svieže, azda dovtedy nepoznané, nepovšimnuté. Následne ma tieto nové a čerstvé esencie rodia sa z inšpirácií prýštiacich priamo z hry *Agnus Dei* nielen na mojej skladateľskej ceste dostali zas niekam ďalej - k novým obzorom a výhľadom. V konečnom dôsledku sa mi stali aj podstatnou inšpiráciou a hybnou silou pre už spomínaný najnovší poeticko-pesničkový projekt *Konverzia*, na ktorom som paralelne s *Agnus Dei* začal pracovať.

▪ **Aký námet inscenácia ponúka?**

Hlavný námet inscenácie vznikol na motívy pôvodnej divadelnej hry s názvom *Posledná kóta - dobyli sme Mosul* od Igora Pargáča. Ide o strhujúce alegorické spracovanie, presnejšie o alúziu na novodobého stotníka pod krížom. Táto kontroverzná postava vojaka zosobňuje zápas človeka, ktorý sa veľmi netradične stretáva s Ježišom, čo v jednom okamihu preňho znamená zásadný zlom. Spoznáva Spasiteľa a vzdáva sa svojho starého života. A práve tento prevratný okamih zlomu, ktorý sa môže udiť v živote kohokoľvek z nás, sa snaží stvárniť svojím tancom a slovom Paľo Danko (ako vojak – stotník) spolu so svojimi tanečníkmi.

▪ **Máš na túto inscenáciu nejaké ohlasy i ty ako autor hudby?**

Pár ohlasov sa už ku mne dostalo. Boli viac-menej pozitívne a povzbudivé, hlavne na adresu hudby, čo ma prekvapilo. Totiž hudba v tejto inscenácii je v základe inštrumentálna a to predstavuje výraznú zmenu vzhľadom na predchádzajúce predstavenia ATak-u, ktoré pozostávali prevažne z pesničkovej tvorby. Preto som sa nakoniec snažil spraviť kompromis a do *Agnus Dei* som zakomponoval aj spievaný text. Okrem tajomného spevu Ježiša, modliaceho sa po aramejsky modlitbu Otče náš, v predstavení zaznie aj pár citácií z našich HeartBeat piesní.

Verím, že spievaný text pomôže divákovi uchopiť a ešte viac umocniť posolstvo príbehu.

▪ **Láka ťa predstava pustiť sa ešte niekedy do prípravy podobného diela?**

Určite áno. Ja osobne z kompozičného hľadiska veľmi preferujem prácu s hudobnou poetikou a najradšej tvorím hudbu, keď ňou môžem už v akejkoľvek miere vyjadrovať isté posolstvo, ilustro-

vať nejaký ideový obraz. Každopádne podieľanie sa na divadelnom predstavení spolu s ATak-om považujem určite za svoj osobný milník a dôležitú skúsenosť ako v hudobnom, tak aj v mojom osobnostnom raste. Bohu vďaka.

Ďakujem za rozhovor!

Petra Humajová

Foto: Archív Lukáša Zubaja a redakcie

Lukáš Zubaj vykročil 7. septembra na spoločnú životnú cestu s Jankou Palajovou. Mladomanželom dodatočne želáme do života veľa Božích milostí!

Závist' vo vlastnej rodine

„Nebudeš žiadostivo túžiť po dome svojho blížneho. Nebudeš žiadostivo túžiť po jeho manželke, ani po jeho sluhovi, ani po jeho slúžke, ani po volovi, ani po oslovi, ani po ničom, čo mu patrí.“ (Ex 20,17).

Kráľ Dávid si zaslúži obdiv za úctu k Šaulovi, svojmu nepriateľovi, na život ktorého si nedovolil siahnúť, lebo bol Božím vyvoleným a pomazaným; ale tiež preto, že Šaulov syn Jonatán bol jeho priateľom. Dávidovo víťazstvo nad Goliášom je známe po celom svete, no predsa tento hrdina na vrchole svojej slávy zlyhal.

Žiadostivosť

Keď raz kráľ zostal v paláci, kým jeho armáda bojovala, a prechádzal sa po hradbách, zbadal v záhrade susedného domu krásnu ženu, ako sa kúpe. Poslal sluhu, aby zistil, kto to je. Bola to manželka jeho veliteľa. To ho zarazilo, ale zlá túžba zvíťazila. Dal si ju priviesť k sebe,

prežili spolu noc a nikto sa nič nemal dozvedieť.

Lenže Betsabe otehotnela a Dávid naplánoval „záchranu“. Cudzoložstvo sa totiž trestalo smrťou ženy ukameňovaním a jemu by to tiež nepridalo na dobrej povesti. Dal teda zavolať domov z boja Uriáša, manžela Betsabe, aby po spoloč-

nej noci manželov všetko vyzeralo tak, že dieťa bude ich spoločné.

Ale podľa Zákona sa muž zdržiava príjemných chvíľ s manželkou, kým trvá vojna. Uriáš bol spravodlivý a čestný muž, vedel sa ovládať a k žiadnej spoločnej noci nedošlo. Dávid ho teda poslal do najnebezpečnejšej bojovej línie, kde bolo jasné, že zahynie. A potom sa Betsabe mohla stať jeho ôsmou manželkou.

Následok zlej túžby a milosrdný Boh

Hoci prorok Nátan poslaný Bohom vyrozprával Dávidovi príbeh o bohatom a chudobnom človeku, on nenašiel súvislosť: nikdy sa nepriznal, že je zločinec! Chcel žiť šťastne s Betsabe až do smrti a skryť svoj hriech aj pred sebou. Až keď ho Nátan priamo obvinil („Ty si ten muž!“), Dávidova maska sa zrútila. Vyznáva, že jeho zločin siaha až do podstaty jeho existencie. Modlí sa, aby ho Boh, ktorý má rád pravdu, naučil múdrosti. Dokonca chce, aby Boh vrhol svetlo na jeho hriech! Zrazu ho nepopiera, lebo ho upozornili na to, akú veľkú silu môže mať.

Boh mu odpustil, lebo sa úprimne kajaľ a odvrátil sa od zla. Prvé dieťa s Betsabe - ako následok hriechu - mu však zomrelo. Napriek tomu sa Boh zachoval milosrdne. Betsabe zostala pri Dávidovi a stala sa mu múdrou radkyňou, najmilšou ženou a blízkou dušou. Prostredníctvom mnohých sklamaní a utrpenia dozrela na vnútornú silnú a obetavú ženu. Porodila Dávidovi ďalších štyroch synov a vychovala ich k bázni pred Bohom, k úcte voči Božím zákonom a k poslušnosti voči otcovi Dávidovi. Najstarší z nich - Šalamún - sa stal kráľom.

Niekdajší hriech však mal ťažké následky v celej rodine. Medzi kráľovými deťmi od ostatných žien došlo k mnohým roztržkám, vraždám, vzbure - matky ich totiž vychovávali k nezdravej ctižiadosti a mocenským túžbam.

Ponad tento ľudský príbeh sa vinie oveľa

väčší príbeh; ten nadčasový, Boží. Prostredníctvom slabosti hriechu spoznávame Božiu veľkosť a lásku, prostredníctvom vlastných zmätkov a zlyhaní objavujeme Božiu múdrosť. Jeho vernosť od nás neodstúpi ani keď pošliapeme všetky naše sľuby.

Veľkosť odpustenia

Učme sa teda ako nešomrat, nevnucovať svoj názor, nehašterit' sa. Radšej vyčkat', modliť sa, ustúpiť a viesť svoje deti k čakaniu na Boha a k odpúšťaniu. Naša detská viera niekedy zlyháva na zlom svedectve veriacich, avšak Betsabe s Dávidom zažívali tie isté nemilé prekvapenia, ba dokonca až zavrhnutie, zo strany cudzích ľudí i rodiny.

Jediné uistenie o odpustení prišlo priamo od Boha. A to ho tak veľmi odlišuje od nás - jeho schopnosť odpustiť a nanovo nás požehnať. Aj keď stále robíme chyby, on s nami dokončí svoj plán.

Vážnosť hriechu

Je dôležité uvedomiť si, akou vážnou vecou je hriech. Ako sa dokáže nabaľovať a prerásť do katastrofických dôsledkov. Na začiatku bola „iba“ necudnosť kúpajúcej sa ženy. Ku nej sa pridružila žiadostivosť a tá prerástla do cudzoložstva. Keď zlyhal pokus o klamstvo a manipuláciu, nasledovala vražda; a napokon chorooba a smrť nevinného dieťaťa.

Hriech má vždy sociálny rozmer. Nikdy sa netýka iba mňa, ale často má negatívny vplyv aj na nevinných.

Dávid sľubuje, že bude tento príbeh hovoriť aj iným „a hriešnici sa k tebe obrátia“ (Ž 51, 15). Pozerá sa dopredu a vidí budúce generácie, ktoré sa poučia z jeho hriechu a budú sa modliť jeho žalm.

My sme tí budúci hriešnici! A keď sa modlíme 51. žalm, spolu s Dávidom kráčame po ceste od zapierania hriechu až k jeho vyznaniu.

Miroslav Turanský

Duchovné zbrane

7. októbra 2019

Pred dvoma týždňami hovoril turecký prezident na Valnom zhromaždení OSN o nukleárnych zbraniach. Vraj by ich mohli mať buď všetci, alebo nikto. Pripomenulo mi to duchovnú zbraň, ktorá je skutočne k dispozícii všetkým - modlitbu. Dnes špeciálne modlitbu posvätného ruženca. K nej vyzýval pápež Pius V. v roku 1571 veriacich v Európe pred námornou bitkou kresťanov s moslimami, Turkami. Tiež sa ju modlil s kardinálmi v Ríme. Rozhodujúca bitka sa odohrala 7. októbra pri Lepante. Kresťanské lode zvíťazili, čo pápež pripísal nielen ich odvahe či stratégii, ale aj pomoci z neba. Odvtedy je tento deň v Cirkvi zasvätený Ružencovej Panne Márii.

Ruženec vznikol ako modlitba 150 Otčenášov dávno predtým. Išlo o analógiu 150 žalmov, biblických modlitieb. Tie však neboli prístupné všetkým, lebo nevedeli čítať. Tak ich nahradilo jednoduché opakovanie Modlitby Pána. Tá v latinčine začína slovami Pater noster, podľa ktorých sa volá ružencové počítadlo - pátričky. Neskôr modlitba nadobudla mariánsky charakter a posledná úprava pridala ďalších 50 „Zdravasov“. Už sa ani nechápe ako náhrada žalmov, veď väčšina z nás vie čítať a žalmy sa modlíme. Modlitba je naozaj silná zbraň proti najväčšiemu nepriateľovi ľudstva. Hviezdoslav ho vo svojich Krvavých sonetoch identifikuje ako sebeckto. Ak zvíťazíme nad touto ohavou, nebude nám treba žiadne iné zbrane.

Vladimír Slovák **rtv:** Rádio Slovensko **rtv:** slovensko.rtv.sk

Šípkové ruže

14. októbra 2019

Tento rok je veľa šípok. Trňové kry na medziach či okolo ciest sú doslova červené. Pri pohľade na ne mám už teraz chuť nielen na šípkový čaj, ale najmä na šípkový lekvár. Šípky sú vlastne plody divej, presnejšie pôvodnej (či prirodzenej), pravej šípovej ruže, odborne nazývanej rosa canina. Tej, ktorú asi nikto z nás nedonesie v kytici ako gratuláciu k nejakému sviatku či udalosti. Na to sú iné šípkové ruže. Vyšľachtené do krásnych veľkých kvetov s nekonečnou škálou farieb. Od bielej cez vanilkovú, žltú, oranžovú, ružovú, červenú, bordovú až po modrú. Dnes niektoré dokonca bez trňov. Sú úžasné a vďaka svojej kráse i mýte o Adonisovi a Afrodite najmä pre ženy veľmi pôsobivé. Z ich plodov však neurobíte žiadny čaj či lekvár.

Možno práve preto mi ruže pripomínajú ľudské reči. Niektoré sú jednoduché, ale ich autor stojí za tým, čo povie. Svoje slovo naplní skutkom, ktorý je plodom jeho reči. Veľmi často však počúvame reči vyšľachtené, vyumelkované, nacvičené a plné krásnych sľubov. Niekedy sa nám podľa nich zdá byť všetko ružové. Úžasne znejú a lákajú, ale sú bez plodov.

Aj keď šípky nie sú najznámejšie či najrozšírenejšie ovocie, ich porovnanie s ľudskými rečami mi pripomenulo vetu nášho Majstra: „Po ovocí ich poznáte.“

Neviditeľné zore

21. októbra 2019

Bolo to presne pred týždňom. Vstal som ešte za tmy, čo je v tomto čase asi normálne. Pri modlitbe som pozoroval zore, ako sa zapalujú. Tento úchvatný pohľad mi umožňuje moja chalupa jednak preto, že na východ mám veľké okná, ale tiež vďaka svojej nadmorskej výške 510 metrov.

Keď sa už rozodnilo a obloha na východe bola krásne červená, vybral som sa dole do neďalekého karmelitánskeho kláštora na omšu. Neprešiel som ani 500 metrov a bol som v hmle. „Títo ľudia tu dole vlastne ani nevedia, aké je dnes krásne ráno,“ pomyslel som si.

Znovu som si to uvedomil, keď som sa okolo ôsmej vracal hmlou naspäť. Kúsok pod chalupou jej panovanie skončilo a ožiarili ma slnečné lúče. A zrazu mi bolo tých dole ľúto. Ako rád by som sa s nimi podelil o túto krásu, o ktorej asi ani netušia!

Myslím, že o tom bola včerajšia misijná nedeľa i celý misijný mesiac október. Vlastne celá misijná činnosť Cirkvi. Ako kresťania máme to šťastie, že sme nad hmlou a vidíme, poznáme slnko sveta, Božieho Syna Ježiša Krista, pričom je nám ľúto, že nie všetci majú toto poznanie. Preto sa chceme o tento zážitok podeliť, chceme aj iných pozvať k sebe, do nášho domu, odkiaľ je na Boha i na svet úžasný výhľad.

Zamyslenie na dnešný deň **rtv:** vysiela každý pondelok 5:10 hod.

Pamätný deň

28. októbra 2019

Začalo to včera a bude to pokračovať celý pracovný týždeň. Päť pamätných dní: Černovskej tragédie, Vzniku prvej Československej republiky, Narodenia Ľudovíta Štúra, Deklarácie slovenského národa a Deň reformácie. Väčšina aktérov týchto pamätihodných udalostí sa však dotýka aj piatková Slávnosť všetkých svätých a sobotná Spomienka na zosnulých. Len nevieme, ktorá z nich. Teda či sú už v nebi a prihovárajú sa za nás, alebo sa za nich modlíme ešte my tu na zemi.

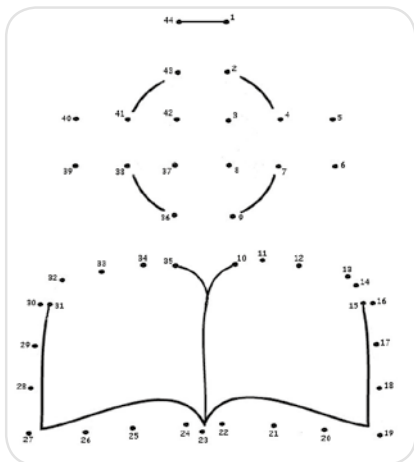
Aj keď udalosti vrátane ľudí, ktorí sa na nich aktívne podieľali, s odstupom času vieme posúdiť a zhodnotiť, teda oceniť ich význam pre nás, večný osud jednotlivca, to je iný súd. To je osobná vec človeka a jeho Stvoriteľa – i keď k hodnote človeka pred Bohom určite patrí, ako ovplyvnil svet, v ktorom žil.

Preto som včera na cintoríne okrem svojich blízkych myslel aj na nezmyselne zabitých černovských občanov a dnes i vo štvrtok na tých, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pričínili o vznik štátneho útvaru, ktorý moji rodičia a starí rodičia hrdó nazývali svojou vlasťou. Bolo by totiž krásne, keby mohli byť všetci spolu v nebeskej vlasti

Ahojte, kamaráti!

Istotne každý z vás má nejaké svoje vlastné túžby. Aj ja mám... ☺ Božia milosť zasieva každému do srdca dobré túžby. To sú tie dobré veci, po ktorých túžime. No aby sme vedeli rozpoznať, či je správne a dobré to, po čom túžime, je potrebné sa spýtať Ducha Svätého. A on nám potom poradí – možno cez naše svedomie či rodičov, kamarátov... No to, čo je isto správne, je **túžiť stále viac po Bohu a jeho prítomnosti!**

V novembri si viac spomíname na našich drahých, ktorých si už Pán povolal k sebe. Preto môžeme túžiť po tom, aby ich Nebeský Ocko prijal do svojho kráľovstva. A tak bude od vás pekné, keď si na nich spomeniete v modlitbe.

Pospájaj čísla, vyfarbi obrázok a dones ho 10. novembra 2019 na detskú sv. omšu. Čaká Ťa odmena. Tešíme sa ☺!

Rubriku
pre deti
pripravila
Eva
Trepáčová

Sedmokrásky

Spoločenská hra pre deti

Sedmokrásky je jednoduchá spoločenská hra inšpirovaná životom blahoslavenej Anky Kolesárovej. Prostredníctvom farebných obrázkov si v nej môže celá rodina precvičiť postreh a schopnosť rýchleho uvažovania. Vrecúško s hrou obsahuje balíček kartičiek s obrázkami Anky Kolesárovej. Na každom z nich je Anka vyobrazená v rôznom počte (od 1 do 3) a s rôznymi doplnkami – šatka cez plece, šatka na hlavu a džbán. Doplnky majú rôzne

farebné prevedenie. Kto aspoň trochu pozná Sväté písmo, iste mu tieto symboly nie sú cudzie. Jednoduchým spôsobom vyjadrujú hodnotu čistoty, za ktorú Anka získala veniec slávy vo večnosti.

Úlohou hráčov je čo najrýchlejšie nájsť SEDMOKRÁSKY. Je to trojica kariet, pre ktorú platí, že každá z jej vlastností je buď u všetkých kariet rovnaká, alebo naopak, u každej iná.

Na tejto hre sa mi veľmi páči jej jednoduchosť, ale aj spôsob, akým napomáha sústredenosti, podporuje komunikatívnosť, a tiež to, že si ju môžete pribaliť do cestovnej tašky, lebo nezaberie veľa miesta. Hra sa dá objednať v Domčeku Anky Kolesárovej (domcek@domcek.org).

Pripravila: Elena Blašková

... s Miroslavom Sliačanom, farárom vo farnosti Veľká Lehôtka

Stručný rozhovor s novým pánom farárom vo Veľkej Lehôtke pripravil tentoraz detský redaktor, piatok Marek Duvač z Piaristickej základnej školy F. Hanáka v Prievidzi. Čo sa mu o pánu farárovi v rámci dobrovoľnej domácej úlohy zo slovenského jazyka podarilo zistiť?

1. **Kde ste sa narodili?**
Narodil som sa v Martine, ale vyrastal som vo Zvolene.
2. **Kedy ste pocítili túžbu stať sa kňazom?**
Prvotná túžba bola už v detstve. Potom ma to prešlo a túžba stať sa kňazom sa znova ozvala počas štúdia na gymnáziu.
3. **Čo vás v seminári bavilo najviac?**
Asi to, že sme tam boli dobrá partia, ktorá mala spoločný cieľ - každý z nás sa chcel stať kňazom.
4. **Čo vás najviac baví ako kňaza?**
To, že môžem vysluhovať sviatosti a sprostredkovať Božie odpustenie vo svätej spovedi.
5. **Je niečo, čo by ste ako kňaz chceli dosiahnuť?**
Už to, že som kňaz, je samo osebe veľký cieľ. Nepotrebujem dosiahnuť nič viac.
6. **Ktorý šport sa vám najviac páči?**
Jednoznačne hokej.
7. **Čo by ste chceli odkázať mojim spolužiakom?**
Vždy sa oplatí spoliehať na Boha. On nás nikdy nesklame a rád nám odpúšťa hocičo, čo v živote pobabreme. Vždy je tým, kto nás víta s otvoreným náručím.

Ďakujem za rozhovor! Marek Duvač

Miroslav Sliačan sa narodil 2. mája 1979 v Martine. Vyrastal vo Zvolene. Študoval na Katolíckom gymnáziu Štefana Moyzesa v Banskej Bystrici. Po maturite bol prijatý do Kňazského seminára v Badíne. Za kňaza bol vysvätený 21. júna 2003 v Banskej Bystrici. Momentálne pôsobí vo Veľkej Lehôtke. Prišiel sem z farnosti Lovčica-Trubín neďaleko Žiaru nad Hronom.

Miroslav Sliačan celebraval sv. omšu v prievidzskom farskom kostole dňa 24. augusta 2019 na sviatok sv. Bartolomeja (foto: Mária Melicherčíková)

Spletité cesty túžob

Túžby sú úzko naviazané na hodnoty. Kým hodnota je niečo, čo má pre nás veľký význam, túžba označuje náš stav silného citového zaangažovania na dosiahnutí či získaní danej hodnoty. Túžby a hodnoty však nie sú to isté. Niekedy môžeme (aj vedome) túžiť po nehodnotných veciach. Inokedy sa voči hodnotám, ktoré možno rozumom aj uznávame za hodnotné, stavíme citovo neutrálne, chladne, či dokonca s istou dávkou znechutenia a odporu. Naše túžby sa často stávajú nástrojom (nie však jediným), pomocou ktorého zostavujeme svoje rebríčky hodnôt. A hodnoty usmerňujú dráhu a zmysel nášho života.

Jedným zo zmyslov dospievania a osobnostného rastu, a pre tzv. kultúrnych ľudí hlavným zmyslom, je nasmerovať svoje správanie na pravé hodnoty a v súlade s tým ovládnuť svoje túžby. Vzhľadom na prvé a hlavné prikázanie Desatora to pre kresťana (myslené je však pre všetkých) znamená postaviť na vrchol svojich hodnotových rebríčkov Boha a riadiť vzťahy medzi hodnotami v jednotlivých životných situáciách podľa pokynov, ktoré nám predstavil v Písme. Ideálom je dosiahnuť integritu v myslení založenom na poznaní Boha a jeho vôle a cítení úplne presiaknutom láskou k Bohu v dôverujúcej odovzdanosti.

Každodenný život však býva od ideálov viac či menej vzdialený. Do zostavovania rebríčkov hodnôt nám totiž zasahuje veľa autorít. Prvou a najúčinnějšíou býva rodina, ktorá nás vychová v určitom systéme hodnôt. Jej moc je však dnes slabšia (a obmedzená zväčša len na rodičov, či jedného rodiča). Okrem rodiny ešte formujú naše hodnoty prirodzené prostredia rovesníckych a priateľských skupín, susedstva a lokality. Stále silnie vplyv školstva, masmédií a internetu. Skrátka, človek má čo robiť, aby si zachoval aký-taký poriadok v hodnotách. (Napadá mi príklad jednej veľmi šikovnej študentky, ktorá bola schopná protirečiť sama sebe - tvrdiť v jednej situácii dve rôzne veci - v odpovediach na otázky o rodine podľa toho, či boli otázky položené v kontexte vzdelávania - čo ju naučili v škole - alebo všeobecnejšie, a teda ako bola vycho-

vaná v iných prostrediach. Navyše u nej výrazne vystupovalo to, že ešte nemala osobný solídny postoj vybudovaný na vlastnej skúsenosti. Keďže nás zaujímal jej vlastný názor, upozornili sme ju na túto dvojitosť v jej uvažovaní, ktorej si ona zjavne nebola vedomá. V tej chvíli ju však napriek upozorneniu nebola schopná ani vidieť, nieto ešte prekonať.) Psychológovia a psychiatri by vedeli o ľudských hodnotovo neusporiadaných osobnostiach povedať oveľa viac.

Pri riadení túžob môžeme vyčleniť tri základné vzťahy medzi autoritami: Boh a diabol / dobro a zlo (nikto nemôže „slúžiť dvom pánom“), spoločnosť a jednotliviec (prispôbiť sa iným alebo nie?), telo a rozum (nechať sa riadiť pudmi a žiadostami alebo ich rozumne ovládnuť?). Tieto vzťahy sú hierarchicky usporiadané a navzájom sa prenikajú.

V tejto chvíli si však treba priznať, že z pohľadu dnešnej intelektuálnej debaty je vyčlenenie týchto troch vzťahov problematické a „zavádzajúce“. Vychádza totiž z predpokladu, že hodnoty jestvujú nezávisle od konkrétneho ľudského správania a v správaní človeka sa iba prejavujú. Iné a dnes veľmi silné stanovisko hovorí, že hodnoty samé o sebe nejstávajú (ani Boh) a vznikajú až v dôsledku správania - ako výsledky následkov správania, ktoré konkrétni ľudia zhodnotia ako dobré (príjemné, užitočné) alebo zlé (neprijemné, škodlivé). V prvom prípade človek orientuje riadenie svojich hodnôt a túžob na autoritu (Boha, spoločenské poznanie

a skúsenosť, významných ľudí). V druhom postupu je metódou pokusu a omylu, pričom on sám si určuje alebo vyberá kritériá, podľa ktorých hodnotí následky svojho správania. V tomto prípade si človek môže usporiadať hodnoty a túžby len v dôsledku vlastnej životnej skúsenosti, no i to len za priaznivého predpokladu, že sa ukáže ako jednoznačná.

Jednoznačnosť poznania hodnôt však niekedy nezabezpečuje ani prístup, ktorý ich považuje za nezávislé od ľudského správania: zväčša nemáme čas svoje správanie hodnotovo dôkladne premyslieť a konáme automaticky a intuitívne (dôsledne riešime obyčajne až konfliktné záležitosti, pred ktoré nás postavajú druhí ľudia), inokedy sú vzťahy a situácie príliš zložené na to, aby sme v nich dokázali určiť ten jeden správny postup (viď množstvo historických udalostí, ktoré každá zo zúčastnených strán hodnotí inak). Okrem pudov a emócií nám v poznávaní hodnôt bránia aj hranice vlastného uvažovania a spoločenského poznania v dobe, v ktorej žijeme. Nemecký filozof Max Scheler vysvetlil, že stav ľudského hodnotového vedomia (étos), čiže určitý spôsob bezprostredného pociťovania hodnôt a ich hierarchického usporiadania je premenlivý a historicky podmienený. To však podľa neho neznamená spochybnenie existencie nezávislého sveta hodnôt, ale náročnosť a problematickosť ich rozlišovania v konkrétnych situáciách.

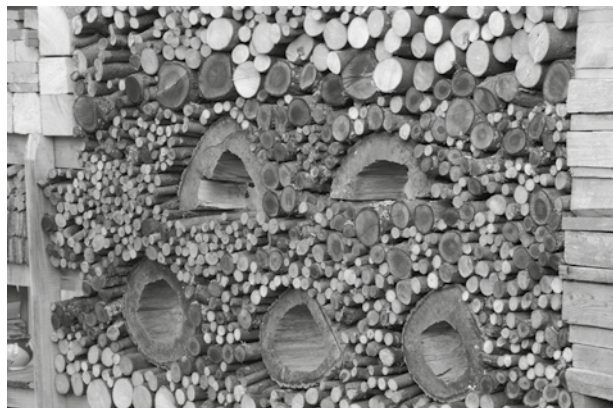
Základným kontextom poznávania hodnôt a riadenia túžob je pre každého človeka jeho životná dráha. Tá ale nie je len kontextom, v ktorom sa prejavujú naše hodnoty a túžby, ale sama je predmetom hodnotového uvažovania a túžby. Individualizované spoločnosti sa v mnohých oblastiach života cielene zameriavajú na to, aby zbavili platnosti zaužívané (tradičné) životné dráhy a ponechali na jednotlivcov, aby si svoj život riadili a naplňovali ho zmyslom podľa seba. Vý-

znamne teda zotrelí hranicu medzi tým, čo človek chce a čo „by mal chcieť“. Vo vzťahoch s jednotlivými autoritami preto pribudla ďalšia, podľa dnešného myslenia oprávnená otázka - či poslúchať autoritu: prečo sa riadiť rozumom, keď sa mi páči uspokojovať pudy a žiadosti?, načo sa prispôbovať spoločnosti a brať ohľad na iných?, kvôli čomu odkladať svoje šťastie na neistú večnosť, keď ho môžem žiť v plnosti tu a teraz?

Sme slobodní. Môžeme si vybrať, ako budeme žiť a podľa akých názorov a pokynov budeme usmerňovať svoje túžby, kam umiestnime svoj cieľ - šťastie. Dedičstvo náboženskej skúsenosti nás učí, že ukazovateľom pre rozhodovanie nám nemôže byť žiadna kvalita „šťastia“ (svojho či druhých). Mnohí síce máme skúsenosť s tým, že šťastie prežívané v Božej prítomnosti a milosti je neporovnateľne väčšie ako šťastie vyplývajúce zo vzťahov a majetkov (pričom obe prerastá a podmieňuje), no životopisy svätých nás varujú, že Pán nám môže toto šťastie odoprieť a zahaliť nás do „tmy“ jeho neprítomnosti. Spoločenská skúsenosť nám na mnoho spôsobov potvrdzuje, že riadiť svoje túžby a vyhýbať sa zlu je možné len cestou, ktorú poznáme z Písma - rastom vo viere k Bohu a rozumnosti vo vzťahoch k ľuďom a svetu.

Text: Mária Suríková

Foto: Štefan Kollár

Otec ma nasmeroval na to podstatné

Boh robí v mojom živote veci, vďaka ktorým spoznávam, ako veľmi chce meniť moje srdce a že jediný jeho zámer so mnou je mať ma bližšie k jeho srdcu.

Asi pred rokom som začala uvažovať o tom, že by bolo vhodné vzdať sa vecí, ktoré ma začali popri škole, práci a iných aktivitách ťažovať. Nebolo by na tom nič zlé, keby vecou, ktorej som sa chcela vzdať, bola služba v spoločenstve, ktorú som robila rada.

Dlho som si to nechávala len v mysli, no veci sa časom nakopili. Mala som ukončiť štúdium, pracovala som na plný úväzok a naozaj to bolo nezvládnuteľné. Moja modlitba nebola viac modlitbou. Stala som sa otrokom služby. Viac som sa cítila frustrovaná tým, že som nebola spokojná s výkonom, ktorý som podávala, ako tým, že som nedokázala zotrvať v Božej milosti.

V decembri som sa rozhodla pre 30-dňový pôst. Modlila som sa za to, aby mi Boh dal vedieť, ktorým smerom sa mám ubrať. Zostať, či odísť. Moja modlitba bola intenzívnejšia a úprimnejšia, lebo

som sa začala modlievať za všetko, čo ma trápilo. Na konci môjho pôstu, keď som plakala v jednom malinkom kostolíku vo Vatikáne, som vnímala Boha, ako mi hovorí, že rozhodnutie je na mne a že bude so mnou, nech sa rozhodnem akokoľvek. V tom momente som mu odovzdala päť rokov v spoločenstve a odišla som z neho. Počas mesiacov strávených mimo spoločenstva som hľadala. Čo, to nebolo jasné ani mne. Ale vedela som, že niečo v mojom vzťahu k Otcovi sa musí zmeniť. Počas jedného víkendu som sa zúčastnila duchovných cvičení v silenciu. Bolo to pre mňa premieňajúce. Opäť som v sebe objavila život. Učili sme sa tam adorať, modlili sme sa rôznymi druhmi modlitieb, chodila som do prírody, kde som opäť začala viac vnímať Božiu blízkosť a istotu. Ukazoval sa mi v podobe, v akej som ho nikdy predtým nepoznala. Predstavoval mi nové možnosti zažívania Duha Svätého. A priviedol ma i späť k chvále. V jedno ráno ma zavolať na vyvýšenú lúku. Vstala som ráno o piatej, vzala gitaru a šla. Bol to vzácny čas.

Otec mi pomohol spoznať potrebu oddychovať, uvažovať viac nad vecami, zdravšie žiť. Moje ranné modlitby pri sviečke a tichu sú odvtedy tým najkrajším začiatkom dňa. Mám pocit, že jeho lásku, ktorú túžim poznať, ešte stále nepoznám v plnej miere.

Prichádzajú aj ťažké dni. No to, čo som sa naučila, je, že čas s Bohom musí byť mojou prioritou. Tam sa všetko začína. Moja zameranosť na výkon ma priviedla takmer k vyhoreniu v službe. Nerobila som ju už s radosťou a z lásky. Ale Otec ma opäť nasmeroval na to podstatné, na jediné, na čom záleží. Na vzťah s ním.

Miška

Božia túžba po nás

Recenzia knihy Velpieseň od Blaise Arminjona

Naozaj po nás Boh túži? Ako si to máme predstaviť? Ved' mnohokrát sa nám zdá byť taký vzdialený, až máme pocit, akoby nás ani nevidel. A niekedy by sme možno aj boli radi, keby nás nevidel. Ako teda môže túžiť po vzťahu s nami?

Pred pár rokmi sa mi dostala do rúk kniha s názvom Velpieseň. Jej autorom je páter Blaise Arminjon, jezuita, ktorý je odborníkom na duchovnú formáciu a vedenie. Knižne mu vyšiel aj komentár k Žaltáru a k Evanjeliu sv. Jána.

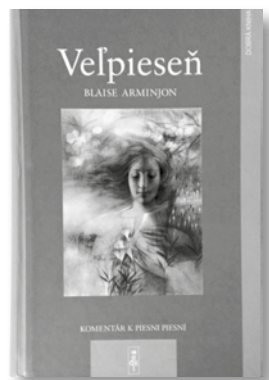
Najsôr ma veľmi prekvapil rozsah tohto diela. Nečakala som, že k takej krátkej knihe Svätého písma, akou je Pieseň piesní, môže existovať taký rozsiahly komentár. A mala som aj trochu rešpekt, či nebude napísaný pre mňa až veľmi zložitým teologickým štýlom.

Moje obavy sa však po prvých stranách textu vytratili. Kniha je písaná zaujímavým spôsobom. Na začiatku každej kapitoly sa nachádza odsek z Piesne piesní, ku ktorému sa autor postupne, verš po verši, vyjadruje. Pri komentovaní a vysvetľovaní jednotlivých úsekov čerpá z viacerých zdrojov, ako sú napríklad duchovní otcovia sv. Bernard, sv. Augustín, Origenes... a iní svätí, ktorí boli očarení krásou a hĺbkou tejto knihy (sv. Katarína Sienská, sv. Terézia Avilská, sv. Ján z Kríža).

Myslím si, že mnoho ľudí nevie, čo si má po prečítaní Piesne piesní myslieť. Aj ja

som bola jednou z nich. Je pravdou, že pri niektorých veršoch môže mať človek pocit, akoby táto kniha ani nemala patriť do kánonu kníh Písma. Ale práve v tom je jej čaro a jedinečnosť. A aj vďaka komentáru Velpieseň som mohla objaviť aspoň časť z jej bohatstva.

Boh sa nám snaží počas celých dejín spásy zjaviť svoju lásku. Zjaviť ju tak, aby sme ju aspoň trochu pochopili a mohli na ňu odpovedať. A aký obraz lásky môže byť pre ľudí bližší, ak nie obraz manželskej lásky? A pohľad na Pieseň piesní cez vzťah Ježiša ako ženícha a Cirkvi ako nevesty nám prináša práve táto kniha. Čítala som toto dielo viackrát a vždy ma zaujalo a obohatilo niečo iné. Táto kniha v sebe nesie obrovské bohatstvo celej kresťanskej tradície. Myslím si, že každý si v nej môže nájsť niečo, čo ho posunie bližšie k Bohu, ktorý tak veľmi túži po vzťahu s nami.

Katarína Šimkovičová

Charita hľadá dobrovoľníkov na potravinovú zbierku

Chcete pomôcť chudobným? Aj tento rok hľadá Charita - dom sv. Vincenta dobrovoľníkov, ktorí budú **od 21. do 23. novembra 2019, v čase od 10:00 do 20:00 hod.** prijímať potravinové dary v hypermarkete Tesco v Prievidzi.

Služby sú rozdelené po jednej hodine, prehľad toho, ktoré sú ešte voľné, nájdete na www.bit.ly/zbierka2019. Ak sa chcete prihlásiť, kontaktujte Alojza Vlčka na čísle 0902 202 898 alebo e-mailom na alozj.vlcko@gmail.com. Vopred vďaka!

Otče náš, ktorý si na nebesiach...

Pomaly pokračujme v modlitbe Otče náš. V tejto časti si priblížime prvý verš tejto známej modlitby.

Môžeme povedať, že slovo „otec“ pozná každý jeden z nás. No vieme, aký má byť otec? Automaticky si otca predstavíme ako človeka, ktorý nás vychovával. Tieto predstavy potom preklopíme do pojmu otec. Ak bol náš otec dobrý, milujúci a spravodlivý, takto vidíme aj Nebeského Otca; ak však bol tyran alebo bol zameraný iba na peniaze, opäť si tak predstavíme aj Nebeského Otca.

Nebeský Otec je milujúci, milosrdný, láskavý... Pozemskí otcovia sa niekedy tak zamerajú na seba, prácu a sebarealizáciu, že zabúdajú na rodinu. Alebo chcú svojim blízkym dať všetko a pritom im zabudnú dať to najdôležitejšie - seba. To je častý

fenomén v dnešnej kultúre. V rodine chýba správny vzor otca.

Nebeský Otec je tu stále, čaká, kedy príde-me k nemu a začneme sa s ním rozprávať, pri Nebeskom Otcovi nikdy nie sme siroty. To on nám dáva skutočné istoty, ktoré potrebujeme pre život.

Otče náš, čiže nás všetkých... Keď sa modlíme túto modlitbu, spájame sa so všetkými ľuďmi ako s bratmi a sestrami. S tými, ktorí majú rovnaký cieľ - nebo a svätosť. Každý jeden z nás je pre tento cieľ povolaný. Je ťažké ho dosiahnuť? Ako povedal Svätý Otec Benedikt XVI. počas jednej zo svojich audiencií: „Svätosť nie je nič iné než naplno žitá láska.“ Aj my sme povolani k svätosti, to znamená navzájom sa ťahať spolu s našimi bratmi a sestrami, smerovať k nášmu milujúcemu Otcovi, ktorý nás zjednocuje.

Práve to, že náš Otec je na nebesiach, nám ukazuje jeho blízkosť, pretože je nad všetkým; ničím nie je obmedzený alebo zviazaný. Nebesia sa môžu nachádzať tam, kde je láska, tam, kde je spoločenstvo veriacich. Čiže nebo môžeme prežívať už tu na zemi, keď sa zjednotíme v modlitbe a v láske.

Náš Otec je na nebesiach, ale vždy, keď ho potrebujeme, príde. On nás sleduje a čaká, kedy ho zavoláme a potom sa už postará o naše záležitosti tak, aby to bolo pre nás čo najlepšie, aj keď je to niekedy inak, ako by sme si to my predstavovali alebo naplánovali.

Text a ilustrácia: Dominik Kučera

Pozvánka

V Daddy's café sa 14. novembra o 17:00 hod. uskutoční koncert chválovej kapely Timothy.
Všetkých Vás srdečne pozývame!

Z pera minoritského novica

(Fiktívne listy
skutočnej priateľke)

Milá Lucia,

spomínal som Vám, ako som sa dostal k fotografii? Na Vianoce som raz dostal fotoaparát. Nechcel som ho. Chcel som prenosný DVD prehrávač. Táto slepá vetva digitálnej evolúcie vyzerala ako taký mininotebook. Len display, DVD mechanika a zopár tlačidiel. Tešil som sa, ako si budem pozerat' filmy u starých rodičov alebo cestou autom. Ale dostal som foťák, ktorý mal aj tak slúžiť celej rodine. Namiesto sledovania pohyblivých obrázkov vytvárať statické.

Píšem Vám z kláštora na východe Slovenska. Pred rokom som sa videl v Kanade, ako točím videá na voľnej nohe. Hlavne nemat' nikoho nad sebou. Teraz som na spodku reholnej hierarchie. Tie najlepšie veci v mojom živote križujú moje vymyslené túžby. Doslova ich zabijajú. Presne to, čo nechcem, sa mi stane radosťou.

Čo o sebe vieme? Myslíme si, že sa poznáme, až kým sa nespoznáme. Už počas pozemského života umierame a vstávame z mŕtvych. Odhadzujeme po ceste hore zbytočné moduly ako raketa. Túžby umierajú a musíme ich nechať ísť, lebo inak nás zničia.

Cesta nahor je zdanlivo cesta nazad. Stále sa zmenšujeme a naša rýchlosť stúpa. Naozaj sa musíme obetovať úplne? Čo z nás zostane, keď sa zbavíme aj posledného modulu? Neumrie s našou poslednou túžbou aj naše ja?

Je to možné. Ale je to zlé?

„Až bude Boh všetko vo všetkom, všetky túžby sa pominú.“ Svätý Augustín

Peto

Text a foto: Peter Pikulík

Príroda je viditeľná stopa neviditeľného Boha

Slnkom presvetlená krajina predomnou sa kúpala v jesennom nedeľnom popoludní. Úzkym priezorom očí som sa zahľadela na Boží svet. Uvidela som v povetrí jemnulinké striebristé nitky babieho leta, ktoré rozprávково ovíjali krajinu a moju maličkosť vo veľkom svete do ľahučkej poletujúcej peleríny.

Vetrík o sto dvesto triasol korunami stromov ako neposedný oberač pestrofarebných listov. Vzdušné prúdy strhávali so sebou uschnuté lístочки, ktoré hojdavo a šuchotavo vírili v špirále, ktorá pozvoľna klesala nielen na zem, ale aj na pomyselný chodník v mojich očiach. Prírodné voňavé fluidum presiaklo celé moje ľudské vnútro.

Papierový šarkan na obzore rytmicky poletoval blankytnou oblohou a šľahal chvostom hlava-nehlava, aby sa odstrihol zo špagátového dosahu, ktorý pevne a rukolapne zvierala čiási ruka. Skúšal na mňa svoje triky. Cikcakovito poletoval, zmietal sa vo vetre, na chvíľu strmhľav padal, aby vzápätí nasadol na vzdušný „rýchloexpres“, ktorý ho vyniesol k výšinám...

Jesenné čaro ma dostalo. Všetko navôkol bolo tak, ako má byť. Je nedeľa - Pánov deň! Pociťala som, že aj moja duša vymenila všednosť za ľahkosť krídel.

Veronika Hoffmannová

Obe túžili po svätosti

Svätá Veronika Giuliani a blahoslavená Florida Cevoli

Stretli sa v jednom kláštore - Veronika ako novicmajsterka, Florida ako novicka. Hoci to tak spočiatku nevyzeralo, ukázalo sa, že sú spriaznenými dušami. Keď sa Veronika neskôr stala opátkou, sestry zvolili Floridu za jej zástupkyňu. A urobili dobre. Kláštor rozkvital nielen vďaka úsiliu týchto dvoch Bohu oddaných žien, ale najmä vďaka ich veľkej túžbe po svätosti.

Veronika Giuliani (vlastným menom Uršula) sa narodila 27. decembra 1660 v talianskej dedinke Mercatello. Bola najmladšou zo siedmich dcér, z ktorých päť vstúpilo do kláštora. Jej ako najmladšej to otec spočiatku nechcel dovoliť, ale napokon musel pred jej nezlomnosťou kapitulovať. V roku 1677 vstúpila do kláštora kapucínok v Citta di Castello a prijala meno Veronika.

Florida Cevoli (vlastným menom Lucrezia Elena) sa narodila 11. novembra 1685 v Pise. Pochádzala zo šľachtickej rodiny. Bola veľmi vzdelaná, ovládala bezchybne latinčinu, dokázala samostatne myslieť i presadzovať vlastné názory. Zároveň však mala veľký sklon ku kontemplatívnejmu životu. Keď sa rozhodla vstúpiť do kláštora, jej rodičia boli zásadne proti. Rehoľné sestry kapucínky ju však v tomto rozhodnutí podporovali. Do kláštora v Citta di Castello vstúpila v roku 1702.

stry kapucínky ju však v tomto rozhodnutí podporovali. Do kláštora v Citta di Castello vstúpila v roku 1702.

Utrpenie Veroniky

V čase, keď Florida prišla do kláštora, mala už Veronika za sebou veľmi ťažké obdobie. Boh prijal jej obeť znášať zástupné

utrpenie za hriešnikov a ona veľmi horlivo konala rôzne skutky kajúcnosti, čo sa nie vždy stretávalo s pochopením. Sestry ju považovali za výstrednú a nechápali jej nočné vychádzky do záhrady či lomoz, ktorý sa okolo nej ozýval, keď na ňu útočili démoni. V roku 1697 bola obdarená stigmami a začala ju vyšetrovať inkvizícia; o dva roky bola zbavená aktívneho i pasívneho hlasovacieho práva v reholi. Až o devätnásť rokov neskôr boli odvolané disciplinárne opatrenia, ktoré na ňu inkvizícia uvalila.

Veronike vždy bola bližšia kontemplácia ako akcia. Manuálnu prácu brala skôr ako asketické cvičenie a prebúdza v nej odpor. Neskôr však pochopila, že najúčinnjší spôsob, ako nachádzať Boha a klaňať sa mu, spočíva vo vernom plnení svojich denných povinností. Pochopila tiež, že vyhľadávanie kajúcich skutkov tiež nie je tou najlepšou cestou - stačí znášať bolesti a utrpenia, ktoré k človeku prídu prirodzene. Tieto svoje poznatky potom pri výchove vštepovala i mladším sestrám.

Duchovná múdrosť Floridy

Florida bola od začiatku presvedčená o svätosti sestry Veroniky, hoci sa o nej hovorilo kadečo. Videla, s akou veľkou trpezlivosťou, pokorou a dokonca i istou dávkou humoru znáša rôzne poníženia a útrapy. Bola to pre ňu väčšia škola askézy ako slová, ktoré jej Veronika hovorila.

Florida i po príchode do kláštora a počas absolvovania noviciátu aj naďalej rozvíjala svoj intelekt. Písala si s viacerými významnými osobnosťami vtedajšieho sveta a po duchovnú radu k nej chodili ľudia z vysokej

spoločnosti. Napriek tomu zostávala pokorná a každý deň pracovala na vrátnici, v kuchyni či v komore ako všetky ostatné sestry.

Úspešná spolupráca

Keď bol v roku 1716 sňatý trest zo sestry Veroniky a vzápätí sa stala opátkou kláštora, sestry vybrali za jej zástupkyňu sestru Floridu. Stala sa jej sekretárkou, dôverníčkou a pod ich vedením kláštor rozkvital. Rehoľa mala zrazu množstvo povolaní a aj almužny sa zvyšovali v takej miere, že sa mohlo postaviť aj nové krídlo kláštora, ktorý už sestrám začínal byť malý.

„Sestra Veronika bola výborná na to, aby sa modlila, sestra Florida zas mala viac rozumu a odvahy,“ povedala výstižne jedna sestra. A tak kým Veronika bojovala duchovné boje v závažných výškach, Florida sa s jej dovoľením starala o bežný chod kláštora, riešila jeho problémy i medziludské vzťahy. Preto nebolo prekvapením, že po smrti sestry Veroniky 9. júla 1727 sa jej nástupkyňou na poste predstavenej stala práve ona.

Po celý čas svojho pôsobenia zdôrazňovala Florida sestrám úctu k eucharistickému Ježišovi a maximálnu jednoduchosť. Pomáhala núdzným v meste a jeho okolí a mala medzi ľuďmi veľkú autoritu. Posledných dvadsať rokov života trpela rôznymi chorobami a ťažkosťami, ale znášala ich s veľkou trpezlivosťou. Zomrela 12. júna 1767.

Sestra Veronika Giuliani bola svätorečená v roku 1839, sestra Florida Cevoli blahorečená v roku 1993. Pápež Ján Pavol II. už vtedy vyzdvihol vplyv duchovnej školy Veroniky na osobnosť blahoslavenej Floridy. Obe sestry túžiace po svätosti túto metú napokon vďaka Božej milosti i vzájomnej inšpirácii a pomoci aj ozaj dosiahli.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 3, www.kapucini.sk, www.zivotopisysvatych.sk. Foto: sv. Veronika - www.vfz-hr-bih.hr bl. Florida - www.brewiarz.pl

Snívať si svoj sen

Snívať je krásne. Mať túžby a potreby je prirodzené. Stretli ste sa už s tým, že sa vám splnil vytúžený sen a vzápätí vám ho niekto vzal? Ako ste sa pri tom cítili? Myslíte si, že aj deti v detskom domove majú nejaké sny?

Majka si na svojich rodičov nespomína, pretože od narodenia až do svojich osemnástich rokov vyrastala v detskom domove. Potom musela odísť. Keďže nemala žiaden štart do života a na ulici nemohla ostať, šla bývať do ubytovne - Útulku v Nitre. Tam pobudla desať rokov. Našla si aj priateľa, s ktorým má syna. Pracovala v automobilke. Momentálne slobodná mamička žije v útulku v okrese Prievidza. Stará sa o jedenásťročného syna. Chystá ho do školy, učí sa s ním a potom ide upratovať a variť. Navštevuje aj charitu.

Jej túžbou je mať vlastný byt a dobrú prácu. Vždy mala nejaké sny, len väčšinou sa jej vôbec nesplnili. Ale ako sama vraví, je spokojná s tým, čo má a je rada, že má syna. Túžba vzbudzuje očakávanie, ktoré veľakrát môže viesť k sklamaniu, ak sa nesplní. Boh nám však do srdca vkladá také túžby, ktoré nám chce splniť!

Text a foto: Dagmara Pavlove

Farská kronika

od 25. septembra do 26. októbra 2019

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Alica Gloneková
Damian Chudý
Lucia Púčiková
Linda Fábiková
Božidar Artur Krajčík
Richard Hanus
Jasmína Foltánová
Filip Novák
Matúš Ťaziar
Michal Detko
Šimon Krázel
Mateo Baláž
Júlia Gundová
Damián Kornel Beseda
Lukáš Baniar

Manželstvo uzavreli:

Tomáš Škoda - Martina Vršková
Matej Klein - Jana Pšenáková
Matej Vestenický - Miroslava Ivanišová
Michal Madaj - Eva Bátovská

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Stanislav Mečiar, 71 r.
Ivan Štefák, 64 r.
Tatiana Supeková, 75 r.
Margita Karpišová, 86 r.
Milan Cicko, 67 r.
Helena Kališová, 59 r.
Viliam Oleschák, 89 r.
Ivana Kupcová, 67 r.
Ján Mesíček, 81 r.
Alena Gábrišová, 59 r.
František Kollár, 71 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,40 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Marek Sabol, Dominik
Kučera, Elena Blašková, Anna Gálová,
Štefan Kollár, Mária Melicherčíková,
Dagmara Pavlove, Mária Pytlová,
Mária Suríková, Katarína Šimkovičová,
Eva Trepáčová

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01
web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1, 31, 36 - Silvia Kobelová
str. 2 - Mária Melicherčíková
str. 3, 35 - Štefan Kollár

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Modlitbová akcia Milión detí sa modlí ruženec, 18. októbra 2019

Modlitba Tomáša Mora

Dopraj mi chuť k jedlu, Pane,
a tiež niečo, čo by som zjedol.
Daj mi zdravé telo, Pane,
a nauč ma s ním zaobchádzať.
A daj mi zdravý rozum, Pane,
nech vidí dobro okolo nás.
Nech s hriechom nikdy nevydržím
a napraviť ho dokážem včas.
A daj mi mladú dušu, Pane,
nech nenarieka, nereptá.
Daj, nech neberiem príliš vážne
svoje malé, pochaté JA.
A daj mi tiež humor, Pane,
a milosť, aby som chápal vtip.
Nech mám radosť zo života,
nech dokážem druhých potešiť.

Amen